

Ana Méndez Ferrell

Eat
my flesh,
Drink
my blood

*The greatest inheritance of power
and revelation that Jesus left us*

ЯЖТЕ ПЛЪТТА МИ, ПИЙТЕ КРЪВТА МИ

Най-голямото наследство от сила и откровение, което Исус ни е оставил

Ана Мендес Ферел

Посвещение

Посвещавам тази книга на моя възлюбен Небесен Отец Исус, моят вечен Жених, на сладкия и скъпоценен Свети Дух, както и на всички мои сътрудници в служението Voice of The Light.

ЯЖТЕ ПЛЪТТА МИ, ПИЙТЕ КРЪВТА МИ

Най-голямото наследство от сила и откровение, което Исус ни е оставил **1st English Edition** Copyright © 2006 Ana Méndez Ferrell Всички права запазени. Тази публикация не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин, подадена в електронна система, нито предавана по какъвто и да е електронен, механичен начин, включително фотокопиране, записване или чрез система за извличане на информация, или по какъвто и да е друг начин (включително аудиокниги), без предварителното писмено разрешение на автора.

Оригиналено заглавие: Comed de Mi Carne, Bebed de Mi Sangre -

La Mayor Herencia de poder y de revelación que Jesús nos dejó

Превод на английски език: Хорхе Дженкинс

Si Señor T traducciones Дизайн на корицата: Ruben Mariaca Asport areyou_ben@hotmail.com

Интериорен дизайн: Стефан Й. Хюлф stefanjhuelf@gmx.net

Всички цитати от Писанията, освен ако не е посочено друго, са взети от версията на крал Джеймс.

Издател:

Издателска компания Jordan River P.O. Box 833352 Miami, FL 33282 САЩ www.riojordan.com
ISBN 978-1-939891-13-6

Цифрова(и) книга(и) (epub и mobi), произведена(и) от Booknook.biz.

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор на Сюзън Хинн	6
Въведение	8
ЧАСТ 1 - Установяване на общението.....	10
1. Нашето удивително наследство, изгубено в историята	12
2. Яжте плътта ми, пийте кръвта ми	17
3. Как се появява тази велика тайна?	22
ЧАСТ 2 - Тайната на кръвта в причастието	28
4. Кръвта в духовния свят	30
5. Съдържание на кръвта	34
6. Силата на кръвта на Исус	42
ЧАСТ 3 - Тайната на Тялото Христово	56
7. Исус дойде, за да установи тялото Си на земята	58
8. Силата, съдържаща се в тялото	69
9. Как се приема причастие?	74

Предговор

"Яжте плътта ми, пийте кръвта ми" е божествено родена от Ана Мендес Ферел, от Духа на Господ. Докато четете тази книга и обмисляте всяка дума, свежото знание ще ви превърне в ново творение, което е част от Неговия План за живота ви.

Когато започнах да чета написаното от Ана за причастието, бях погълнат от всяка дума. Стана ми ясно, че тя не изрича само думи, а че това е жива реалност, която се е превърнала в начин на живот за нея. То не само я поглъщаше, но и беше проникнало в дълбините на съществуването ѝ.

Ана има невероятно откровение от духа на Господ, което ще ни помогне да разберем как всичко, от което се нуждаем в духа, душата и тялото си, се намира в общението. Нашият скъпоценен Господ Исус направи най-голямата жертва, за да можем да познаем и да ходим в абсолютното изцеление.

Когато общението се превърне в начин на живот, осъзнавате, че не само искате Господ Исус да има вашето сърце, но и искате да бъдете погълнати от Него.

По този начин Неговата святост, страх и почит към това, което Той е, могат да достигнат до един изгубен и умиращ свят. Ето защо Исус слезе на земята, за да можем да познаем рая на земята. Ана е получила много прозрения за пълнотата на това откровение и е получила поръчение от Господ да помага на другите да достигнат пълния си потенциал в Него. Тя разкрива как църквата не само се е отнасяла към това, но и как в историята хората, църквите и религиите са позволили този скъпоценен акт на обожание и поклонение да се превърне в безформен и безсмислен ритуал.

Ана ни разказва, че единствено Святият Дух ни учи на всичко. Той е Този, който поставя основите дълбоко в нас, за да можем да разберем дълбочината на Господ и Кръста, които ни се предават чрез вярата. Когато това се превърне в живо "рема" откровение, а не просто в "логос" без сила и съдържание, тогава Духът на живия Бог ще се присъедини към нас в интимен съюз, когато ние, Неговата Църква, станем Негова невеста, а Той - наш младоженец.

В ежедневието ни време на застъпничество, възхвала, поклонение и обожание е много важно да вземем хляба, който представлява Неговото пречупено тяло, и виното или гроздовия сок, който представлява нашето пълно освобождение от греховете и свободата от беззаконията ни, за да намерим момента, в който сме напълно предадени в Него.

Когато сме имали време да Му служим и знаем, че Той ни е очистил наново, тогава можем да знаем, че тялото на нашия Господ става едно в нас. Независимо дали го правите сами в "тайното място", или с група вярващи, важно е причастието да се превърне в ежедневен жив израз на вашата любов към Него, както и на Неговата любов към вас.

Книгата на Ана "Яжте плътта ми, пийте кръвта ми" е причината тя да ходи в пълнотата на откровението на своя Учител. Няколко пъти съм имал привилегиата да участвам заедно с Ана в причастяването на тези свети елементи.

Тя знае, че те са буквално тялото и кръвта на нашия Господ и Исус Христос, които ще усъвършенстват всичко, което ни засяга. Това ни позволява да го превърнем в наследство на тази земя, което Господ наистина е дал на нас, Своята Църква.

Сюзън Хинн

Въведение

Тази книга е посветена на най-важното откровение в живота ми. Онова, което Той ми даде чрез Своя Дух, напълно ме промени. Разбирането за Божието Царство, което получих, беше нещо, което никога преди не съм си представяла.

Това разкритие е променило живота на хиляди хора. То ги е довело до преживявания с Христос, за които не са и мечтали, че могат да бъдат реални. Още по-малко пък са си представяли, че могат сами да имат тези преживявания, като навлязат в духовните измерения на "Причастието".

Това не е религиозно изследване. Това е славно откровение за живота, който се крие зад хляба и виното, в тялото и кръвта на Исус. Не се опитвам да нападам никого, нито се опитвам да оспорвам традициите или установеното богословие. Намерението ми е да ви помогна да разберете една тайна, която ще преобрази целия ви духовен живот.

В продължение на няколко години, в които приемах "Причастието" по начина, по който го е приемала ранната църква, и живеях по начина, по който те са живели, открих наследството на Христос. Желанието ми е да ви предам това, което Той ми даде, и Святият Дух да ви отведе до пълнотата на християнския ви живот.

В историята Бог винаги е намирал някой, на когото да разкрие това наследство. Светиите през вековете, във всяка деноминация, при различни обстоятелства, са намирали този скъпоценен бисер. Той ги е намерил в разгара на тъмните векове. Той ги е извадил от най-извратените религиозни структури в историята на Църквата. Те са били изолирани в манастир или манастирче или са били скрити като отшелници в планините. Други са получили това откровение, докато са били мисионери в Африка или Китай. Тези мъже и жени са били любители на истината, те са били светци, които са Го търсили, а не са търсили човешките учения.

Те отделят ценното от гнусното. Те понасят ужасни преследвания и дори смърт, защото това, което имат, е истинско. Те имаха живот, а не някаква мъртва теология. Тези мъже и жени оставиха настрана ритуалите и традициите, те бяха намерили Исус лице в лице.

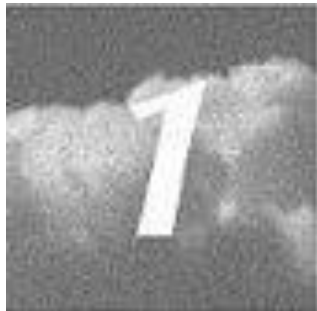
Някои от тях разтърсиха земята, както и религиозните и политическите системи на своето време. Други преобразяваха нацията от молитвените си стаи, защото познаваха тайните на живота, които са скрити в Причастието.

Тази книга ще ви помогне да опознаете Исус отблизо. Ще ви помогне да вършите Божиите дела със същата сила, която е имал Божият Син, когато е бил на земята. Исус обеща:

Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши; и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца. - Йоан 14:12

Тя ще отвори очите ви, за да видите Исус лице в лице, и ще ви помогне да притежавате духовното и материалното си наследство. Онова, което ще прочетете, ще промени живота ви, християнския ви опит, начина, по който виждате нещата, и начина, по който обичате. То ще ви изпълни със самата Божия сила.

Отворете сърцето си, за да получите съкровище, което никога не сте получавали преди. И нека Всемогъщият Бог ви се разкрие във всяка страница на тази книга!

ЧАСТ

Установяване на общието

Нашето удивително наследство, изгубено в историята

Исус дойде на земята, за да ни даде най-голямото наследство, което можем да си представим: самия Си живот в нас. Както Отец Го изпрати, така Той искаше и ние да бъдем изпратени, като вършим още по-големи знамения и чудеса, отколкото Той вършеше на земята. Той искаше свръхестествената реалност и сила на Неговото царство да се проявят в нас.

За тази цел Той обучаваше учениците Си да си присвояват всичко, което Той бе извоювал за нас. Апостолите Му го разбираха. Те не само го живееха, но и го преподаваха по такъв начин, че цялата църква от първи век се движеше в тази сила.

Божие действие на земята е видимо по безпрецедентен начин. Неговата любов и Неговата сила изпълваха всеки християнин, Исус беше видим във всеки вярващ и затова книгата Деяния на апостолите се пишеше в разгара на удивителни прояви на Божия Дух.

Днес четем за тази славна църква и копнеем за това, което са имали те. Тези дни обаче изглеждат толкова далечни. Все още се чудим къде са ключовете, които са отворили вратите към толкова много сила и любов, и ключовете към нашето истинско наследство.

Ключът е скрит във великото наследство, което Исус ни е оставил: тайната на Причастието. За разлика от днешната ни практика, разчупването на хляба е било много повече от обикновен ритуал за ранните християни. Трябва да осъзнаем, че всичко, от което се нуждаем, се съдържа в този единствен акт на Причастие. Това е така, ако сме в състояние да го разберем правилно.

И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите. И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите. - Деяния 2:42-43

Апостолите очевидно са ги научили да постоянстват в тези истини и благодарение на това в Църквата е надделял страхът от Бога и Неговата святост, което е довело до толкова много знамения и чудеса.

Днес Бог отново говори това, което е открил на онези ранни вярващи, защото единството между братята, светостта и чудесата трябва да бъдат възстановени.

Духът на религията унищожи живота

Ранната църква е имала чистата същност на живота. Святият Дух дойде върху тях с такава сила, че всичко, което Исус беше, оживя във вярващите. Те живееха духовна реалност и зависимост от Святия Дух, рядко срещани днес. Но това се губи малко по малко. Фината спонтанност, характерна за живота, скрит в тази тайна, се превърна в нещо механично, замърсено от религията. Онова, което някога е било живо, постепенно се превръща в ритуал.

Със смъртта на бащите - основатели на Църквата много откровения са забравени. Традициите и човешките пътища започнаха да никнат в Църквата като плевели и тръни.

Тайнството в историята

Със смъртта на църковните патриарси Църквата губи своята духовност. Тя загубила зависимостта си от Светия Дух като извор на цялото божествено познание и започнала да зависи от хората. Поради оскъдността на апостолските писания и древните завети, очевидно поради несъществуването на печатарската преса, религиозните мъже от онова време превърнали Църквата в ритуална система. През IV век тя е допълнително замърсена от Римската империя, когато император Константин слива римското езичество и християнството.

През IX век започват спорове относно причастието. За съжаление това се случва във време на голям мрак, когато магията и суеверието са преобладаващи. Тези влияния проникват в Църквата. Радерт въвежда в Църквата мистицизма и свръхестественото на своето време, като донася в Рим теорията за трансубстанциацията. Той учи, че когато се произнасят думите на Евхаристията, елементите буквално се превръщат в тялото и кръвта на Христос. Ратрамн, който поддържал Августиновата позиция, че присъствието на Господ е само духовно, се противопоставил радикално на Радерт. Срещу голямата съпротива трансубстанциацията става официална на Четвъртия събор през 1215 г. и богословието на Сайн Августин губи битката.

Теориите за Радерт произлизат от египетски ритуали, като тези, които се изпълняват в чест на бог Озирис в храма на Амон-Ра, хиляди години преди Христа. При тази церемония жрецът призовавал духа на Озирис със звука на камбана, като вдигал ръцете си към пламтяща звезда с пет върха. Когато бистрата течност в чашата за посвещение се променяла в розова, те разбирали, че техният бог се е проявил.

Това е една от темите на най-големите спорове в периода на Реформацията през XVI век. На Тридентския събор (1545 - 1563 г.) е добавено, че хлябът и виното трябва да се почитат, тъй като са равностойни на самия Бог. Това убеждение се поддържа и до днес в Римокатолическата църква.

Различни мнения се появиха в опит да се открие истината за тази ключова християнска доктрина, създавайки конфликт сред реформаторите. Въпреки че имало различни позиции, всички те се противопоставяли на трансубстанциацията. Мартин Лутер, водач на немската Реформация, пише във "Вавилонският плен на Църквата":

"Това е грешка, която се противопоставя на Писанието, противоречи на разума, противоречи на сетивата ни за зрение, мирис, вкус и допир. Тя унищожава истинското значение на това тайнство и води до голямо суеверие и идолопоклонничество".

Той също така критикува Църквата за това, че отказва на хората достъп до чашата за причастие и че учи, че причастието е жертва, принесена на Бога. Тук свещениците принасят на Бога самите тяло и кръв Христови, повтаряйки изкупителната жертва на Нашия Господ, но без проливане на кръв.

Истинското тайнство на олтара - твърди Лутер - е Божието обещание за опрощение на греховете. Това обещание е осигурено със смъртта на Неговия Син. Тъй като това е обещание, достъпът до Бога не се получава чрез дела или чрез нашите усилия да Му угодим, а чрез вяра.

През 1524 г. Лутер започва да атакува доктрината за трансубстанциацията и жертвата на олтара, като основава аргументите си на Писанието:

Но понеже Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, тоест не от настоящето творение. И не с кръвта на кози и телци, но със Собствената Си кръв влезе веднъж завинаги в светилището и придоби за нас вечно изкупление. - Евреи 9:11-12

Макар да остава в твърда опозиция на тези доктрини, той винаги се съгласява със Свети Августин, че по време на Причастието вярващият наистина получава тялото и кръвта на Христос.

Сред съвременниците на Лутер е Улрих Цвингли, който ръководи част от Швейцарската реформация. Той произхожда от хуманистична среда, което го кара да се различава в богословието си от немския реформатор. Цвингли премахва Божието присъствие от причастието, като заявява, че то е просто символичен акт, по време на който Христос напълно отсъства.

Позицията на Калвин е между тези на Лутер и Цвингли. Той твърди, че по време на Причастието има истинско приемане на тялото и кръвта на Исус, но то се извършва на духовно ниво. Подобно

на Лутер, Калвин вярва, че елементите на Причастието са знак за присъствието на Христос, противопоставяйки се на Цвингли, който смята, че Христос отсъства. Лутер и Калвин твърдят, че Христос присъства и храни вярващите с тялото и кръвта Си.

Калвинистката позиция е тази, която се поддържа в голяма степен от Евангелската църква, както и тази, която е най-приемлива сред съвременните католически и лутерански богослови. Тази позиция гласи:

"Светото причастие е ритуал, установен от Исус, при който се разчупва хляб и се пие плод от лозата, в знак на благодарност за изкупителната жертва на Христос. В този тайнствен акт Святият Дух благославя Причастието с тялото и кръвта на Исус, в очакване на бъдещото ни спасение".

Благодарение на тези декларации днес имаме ритуал. Имаме религиозен акт, който няма почти никакъв ефект върху вярващите. Това е формалност, която се извършва периодично в нашите църкви. Това е тайнство, което "трябва да се направи" и което напълно е загубило същността на това, което е означавало за ранната църква.

Бог ни призовава да се върнем към началото, да Го потърсим, за да открием какво ни е оставил като наследство.

И Той да ви изпрати определения за вас Помазаник Исуса, Когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог отвика чрез устата на святите Си пророци. - Деяния 3:20-21

Днешната Църква е красива и има мощно помазание, но изостава в найважните области. В нея липсват братската любов, свръхестествената сила и животът на Бога, проявяващи се във всеки вярващ, и страхът от Бога, който води до истинска святост. Без тези три неща ние сме само звънящи кимвали, облаци без вода, които се разнасят насам-натам. Ние сме прекрасната фасада на една празна сграда.

Звукът, който звучи от Църквата днес, е двусмислен. Проповядваме, че имаме лични взаимоотношения с Христос, но огромното мнозинство християни имат само мисловна представа за Него, без да Го познават истински. Проповядваме за Неговата велика любов и сила, докато Църквата е разпокъсана и разделена по целия свят, изпълнена с клюки и разруха. Тя е пълна с болни, задлъжнели хора и в по-голямата си част изпитва финансова нужда. Проповядваме, че Го обичаме, а мнозинството от вярващите сякаш не намират за важно спазването на Неговите заповеди. Исус обаче казва: *"Който Ме обича, спазва Моите заповеди"*. Защо? Един въпрос изисква отговор: Ако се предполага, че имаме всичко, защо наистина не го имаме?

Ранната църква е била изпълнена с дълбока любов един към друг. В Йерусалим те имаха едно сърце и една душа, дотолкова, че всичко им беше общо. Те имаха толкова много сила, че това учудваше всички. Беше неопровержимо, че сред тях се проявяваше свръхестественото присъствие на Бога. Страхът от Бога поддържаше свещения им живот. По тази причина небесата се проявяваха сред тях. Те виждаха ангели. По свръхестествен начин се пренасяха от едно място на друго и ставаха свидетели на необикновени чудеса. Звукът, който издаваха, беше истински. Те живеяха с това, което говореха, и това разтърси целия свят. Причината, поради която са достигнали до това ниво е, че са разбрали Светото причастие по жив и силен начин. За тях то не е било просто ритуал, а интимно съединение на Христовия дух с човешкия дух. През многобройните години, в които се причастяха така, както те го правеха, и през живота, подобен на техния, открих най-важния елемент от наследството на Христос. В тези страници желанието ми е да ви дам това, което Той даде на мен, за да можете да достигнете до пълноценност на християнския си живот.

Яжте плътта ми, пийте кръвта ми

Един ден Исус изрича думите, които биха могли да се окажат най-важните за Неговото наследство на земята. Тези думи разтърсват последователите Му и предизвикват абсолютен гняв сред религиозните водачи на Неговото време. Изказването Му накара ада да потрепери. То щеше да отбележи разликата между онези, които Му бяха дадени истински от Отец, и онези, които Го следваха само от любопитство или от личен интерес.

Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее довека, да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, [която Аз ще дам] за живота на света. Тогава юдеите взеха да се препират помежду си, казвайки: Как може Този да ни даде да ядем от плътта Му? Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. - Йоан 6:51-54

Това, за което Исус говори тук, е въпрос на живот и смърт. То е от такова значение, че Той рискува да изгуби всички Свои ученици и разпалва гнева на фарисеите. Исус ни дава ключа, за да притежаваме цялото си наследство и поради тази причина Сатана се е опитвал да ни го отнеме през вековете.

Какво е вечен живот?

Исус е Божият Син, проявен в плът. В Него се осъществява непостижимата тайна, тъй като Творецът на цялата вселена се слива с човешката природа. В Исус небето и земята са обединени в едно и също тяло.

Той ни откри тайната на Своята воля, според Своего добро намерение, което замисли в Него, с оглед на управлението, подходящо за пълнотата на времената, т.е. за обобщаването на всичко в Христос, на небесата и на земята. - Ефесяни 1:9-10

Пришествието на Христос бележи пълнотата на времената и обединението на всички неща - тези на небето и тези на земята.

Когато Исус е бил заченат, природата на Отец се е сляла с тази на жената. Кръвта може да се предаде само чрез семето на мъжа в яйцеклетката на жената. В този случай Отецът влага Своя живот под формата на кръв в утробата на Мария.

Отецът използва инструмента на Неговата кръв, за да се обединят човешката и божествената природа. Именно чрез тази кръв, дадена от Отца, се формира кръвта на Исус. Вечността прониква във времето и обитава тяло за първи път при зачеването на Исус. Това е ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ. Този термин не означава само живот, който не умира, а е свързан със самата природа на Бога, проникнал в нашата човешка същност и съединил ни с Него. Божият Син стана плът и живя сред нас и продължава да става плът чрез Своего тяло - Църквата. Това велико чудо започва по време на Благовещението:

И ангелът в отговор ѝ рече: Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени; затова и Светото, Коего ще се роди от тебе, ще се нарече Божий Син. - Лука 1:35

Двете природи на Исус са обединени. Светият Спириус действаше като носител, докато Отец допринесе за кръвта Му, а плътта дойде от яйцето на Мария. Вечният живот, който е Самият Бог, първо се превърна в кръв, а след това в плът.

Това илюстрира какво се опитва да каже Исус на учениците Си. Необходимо е не само да имате вяра в Мен, която да ви донесе Моя Дух и присъствие, но и да ядете Моето тяло и да пиете Моята кръв, за да можете да получите вечен живот и да станете едно с Моя Дух. Както тялото се нуждае от храна, така и вашият дух трябва да се храни, за да мога да го възкреса (перифразирано).

Исус се опитва да ни каже, че духът на човека трябва да се храни, за да живее. Той сравнява това със свръхестественото ходене на Божия народ в пустинята.

Тогава Исус им каза: "Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви е дал хляб от небето, а Моят Отец ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е този, който слеза от небето и дава живот на света." - Йоан 6:32-33

Моля, обърнете внимание, че за да може Отец да даде живот, Той трябва да представи Исус като храна, която е хляб. Целият живот, създаден от Бога, трябва не само да се роди, но и да бъде хранен. В противен случай той става слаб и умира. Онова, което е вярно в естествения живот, е вярно и в духовния.

Исус не говори случайно. Думите Му бяха внимателно подбрани, защото носеха в себе си Духа на Отца. Той каза:

Защото плътта Ми е истинска храна и кръвта Ми е истинско питие. - Йоан 6:55

Исус е на път да въведе изключително мощна концепция и Той избира ежедневната терминология на яденето и пиенето. Той не говори за ритуал или възпоменание. Той не използва каквито и да било религиозни думи, а говори за нещо толкова просто като ежедневната ни прехрана.

За да живее и да бъде силен, духът ни трябва да се храни всеки ден, както и тялото ни. Той установява принцип, който ще се превърне в начин на живот, нещо, което трябва да се прави ежедневно. Исус иска да направи така, че Той да присъства в духа ни всеки ден. Ако се опитваше да установи ритуал, който да се изпълнява веднъж месечно или веднъж годишно, Той щеше да избере други думи. Яденето и пиенето не са годишни или месечни събития, а нещо, което е СЪЩЕСТВУВАЩО и трябва да се прави ДНЕС.

Ранната Църква не е имала проблем с разбирането на това.

И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие. - Деяния 2:46

Исус е внушил на апостолите си, че е важно да участват в Неговата плът и в Неговата кръв, за да запазят в себе си вечния живот. Това не само запазваше Божието присъствие в душите им, но и беше основното изискване да вършат Божиите дела.

Не работете за храна, която се разваля, а за храна, която пребъдва във вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде, защото на Него Отец, Бог, е положил Своя печат. Затова те Му казаха: "Какво да правим, за да вършим Божиите дела?" Исус им отговори и каза: "Това е Божието дело, да вярвате в Онзи, Когото Той е пратил." - Йоан 6:27-29

Обърнете внимание, че контекстът, в който Исус говори за това, че трябва да повярваме в Него и да дойдем при Него, е свързан с трудните думи, които Той щеше да каже: Яжте плътта Ми и пийте кръвта Ми.

"Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, няма да оладнее, и който вярва в Мене, никога няма да ожаднее." - Йоан 6:35

Неговата плът е истинска храна, а кръвта Му - истинско питие. Който яде и пие от Него, ще върши Божиите дела, точно като Исус. Отецът, Който живееше в Него, е Онзи, Който вършеше чудесата.

"Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене." - Йоан 6:57

Исус много ясно показва, че Отец е този, който действа чрез Него, за да върши Божиите дела. По-късно в същото Евангелие четем:

"Не вярвате ли, че Аз съм в Отца и Отец е в Мене? Думите, които ви казвам, не от Себе Си ги говоря, а Отец, който пребъдва в Мен, върши Своите дела." Йоан 14:10

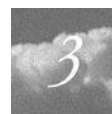
Както свръхестественният живот на Отец действаше в Него, така и Исус искаше Неговият свръхестествен живот да действа в нас, това е Неговото наследство за нас. За тази цел нашите духове трябва да пребъдват в Него, като ядат и пият всичко, което Той е. Чрез това пребъждане нашите молитви винаги ще бъдат чути и чудотворната сила на Бога ще тече през нас.

"Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него." - Йоан 6:56

Както яденето и пиенето са неща, които правим всеки ден, така и пребиваването означава постоянно място, където живеем всеки ден. По-късно, в Своите поучения, Исус говори за тази обител и казва:

"Аз съм лозата, а вие - пръчките; който пребъдва в Мене и Аз в него, той дава много плод, защото отделени от Мене не можете да сторите нищо. Ако някой не пребъдва в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и събират ги, хвърлят ги в огъня и те изгарят. Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде." - Йоан 15:5-7

Как трябва да пребъдваме в Него? Пребъдваме в Него, като ядем плътта Му, пием кръвта Му и спазваме заповедите Му. Силата на молитвата се увеличава значително, когато оставаме в Неговото присъствие. Това е мястото, където всички молитви получават отговор, където всичко се извършва от Отец. Когато църквата разбере този удивителен принцип, тя ще завладее света.

Как се появява тази велика тайна?

Човекът е създаден да живее, да се движи и да властва в две измерения: едното е материално, а другото - духовно.

По същество ние сме дух. Живеем в тяло и имаме душа, която е инструментът, чрез който общуваме в естествения свят. Духовният свят се захранва от това, което е духовно, а природният свят - от това, което е земно.

Когато влезем в Божието царство, чрез истинско покаяние и посвещение да следваме Исус Христос като Господ и Спасител, Божият Дух се съединява с духа на човека, като го преобразява в ново творение. От този момент нататък той ще расте и ще се укрепва чрез духовна храна, която е плътта и кръвта на Исус, както и Божието слово.

Когато елементите се освещават за причастие, Христос присъства мощно сред нас. Това не е ритуал или възпоменание. Това е нещо реално, което се случва в невидимия свят.

Елементите на хляба и плода на лозата винаги ще си останат хляб и плод на лозата, но в невидимата сфера тялото и кръвта на Исус са наистина там. Нашият дух буквално ще пие от Неговата кръв и ще стане едно цяло с Неговата плът и Неговото тяло. Нашият дух ще поеме самия живот на Бога и всичко, което се съдържа в тази плът и тази кръв. Бог и човекът ще се смесват малко по малко, докато не се погълнем напълно в Него и Той в нас, превръщайки се в един дух.

Но този, който се присъединява към Господа, е един дух с Него. - 1 Коринтяни 6:17

В това е вярвала и ранната църква. Ето защо Божиите дела са били толкова невероятни в онези дни. Причастието не е било религиозно тайнство. То е представлявало самия живот на Исус. Този живот е бил толкова видим в тях и Божиите дела са се виждали навсякъде. Те приличаха на светлината на рибаря, когато я хвърля във водите посред нощ, привличайки множество риби.

Те не можеха да понесат мисълта, че ще загубят тази прекрасна благодат, тази надежда за слава, Христос, който живее и действа чрез тях. Страхът от Бога ги държеше в святост и в дълбока любов един към друг и това доведе до първата голяма жътва на души.

Те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите. И страх обзе всяка душа, и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите. И всички вярващи бяха заедно и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си и разделяха парите на всички, според нуждите на всеки. И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволенieto на всичките люде. А ГОСПОД ВСЕКИ ДЕН ПРИБАВЯШЕ КЪМ ТЯХ ОНЕЗИ, КОИТО СЕ СПАСЯВАХА. - Деяния 2:42-47 (подчертано от автора)

Духовна храна и напитки

И Исус им каза: "Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си." - Йоан 6:53

Когато Господ ни говори за яденето или пиенето на нещо духовно, това е свързано с присвояването му за нас. Това означава да го превърнем в част от живота и битието си, да наситим с него духа, душата и тялото си.

В Библията има различни примери, в които Бог дава духовна храна и питие на някои от Своите служители и дори на Своя Син. Техните преживявания ни дават възможност да разберем как тази храна и питие са се отразили на живота им.

Един от тези мъже е пророк Илия, който е подсилен с храна, напоена от небето, докато бяга от царица Езавел, за да спаси живота си.

Той легна и заспа под едно хвойново дърво; и ето, до главата му имаше хляб, изпечен на горещи камъни, и стомна с вода. И така, той яде и пиеше и отново легна. Ангелът Господен се върна втори път, докосна го и каза: "Стани, яж, защото пътят е твърде дълъг за теб." И така, той стана, яде и пи, и вървеше със силата на тази храна четиридесет дни и четиридесет нощи до Хорив, Божията планина. - 3 Царе 19:5-8

Ангелът Господен не е никой друг освен Исус, преди Неговото идване в плът. Той се появява и дава на Илия храна. Тази храна повлиява на същността му до такава степен, че буквално го подтиква към свръхестествено пътуване до Божията планина.

При яденето на тази храна в тялото на Илия се случва нещо изключително мощно. Сладкишът е естествен хляб, като хляба за причастие, но тъй като той му е даден от ангела Господен, духът на Илия е изпълнен със свръхестествената сила на Бога. Илия не само извършва физическия подвиг да върви 40 дни без почивка чак до Хорив, но тази храна го довежда до уникална среща с Отца.

Обърнете внимание, че решението да отиде на святата Божия планина не идва от ума или от страшното сърце на Илия, а е вдъхновено от ангела, който го подкрепя с хляб от небето.

Очакват ни божествени срещи, откровения, запазени от Отец, които ще дойдат само чрез божествената храна, която само Исус може да ни даде.

Когато Илия тръгва на пътешествие, той не знае дестинацията си, но хлябът определя пътя на стъпките му и го води към среща с Бога, лице в лице. Там ще му бъде разкрито неговото слугинско наследство и невидимото дело на Всевишния чрез 7000 избрани, които ще изпълняват плановете на Господ.

Яденето на Неговата плът е много повече от това да се нахраниш. Това е влизане в измерения с Бога, които преобразяват самото ни същество и разбирането ни.

Със съпруга ми се причастяваме почти всеки ден. Много пъти ангели слизат, за да ни дадат тази свръхестествена храна.

Бог ме е водил да изкачвам много планини в духовната война за освобождаване на цели региони от властта на врага. Всяка сутрин, преди да започнем изкачването, приемаме Причастие. Силата отгоре идва и подхранва цялото ни тяло, а ние изпитваме свръхестествена жизненост, която преодолява всяка умора.

Веднъж, по време на една застъпническа мисия в Ирак, Господ ни подкрепяше ден и нощ в продължение на 15 дни без сън. Извършвахме дълги разходки под горещина от 105°F (40½°C) и единствената сила, която ни поддържаше, беше Неговата.

Съпругът ми пости, както никой друг, когото познавам. Имало е години, в които е постил повече от 200 дни. По време на продължителни пости, които са продължавали 40 или 50 дни, ангели са се спускали, за да го нахранят със светла храна, след като е получил Причастие. Тези и много други преживявания са част от нашето ежедневие, защото сме открили духовната реалност, съдържаща се в елементите, които дават живот, сила и жизнена енергия на физическото ни тяло.

По време на поклонническото си пътуване през пустинята, преди да влезе в Обетованата земя, Божият народ е подкрепян по свръхестествен начин. Отецът им осигури хляб от небето и вода, която течеше непрестанно от една скала. Това беше символ на духовната храна, която Исус щеше да ни даде в Своята плът и Своята кръв. Тази духовна храна е единственото нещо, което може да ни поддържа и да ни отведе до Обетованата земя, която е свръхестествен живот, в

който небето е осезаема реалност. Израилтяните не се разболяват. Дрехите и обувките им не се износваха, дори растяха по телата на децата и тийнейджърите.

Хлябът и водата предизвикват свръхестественото Божие царство да слезе сред тях. Това се случва, когато консумираме тази истинска храна и това истинско питие.

Защото, братя, желая да знаете, че макар да са били бащите ни всички под облака, и всички да са минали през морето, и в облака, и в морето всички да са били кръстени в Мойсей, и всички да са яли от същата духовна храна, и всички да са пили от същото духовно питие (защото пиеха от една духовна Канара, която ги придружаваше; и тази Канара бе Христос)
- 1 Коринтяни 10:1-4

Яденето и пиенето на тази храна ще има ефект както в духовния, така и в естествения свят. Тези два глагола са свързани с присвояването на нещо, което идва от Бога, и превръщането му в "плът в нас".

Когато на апостол Йоан е дадена малка книжка за ядене, при посещението му в небето, описано в книгата Откровение, Бог намеква, че Йоан трябва да си присвои истината, съдържаща се в тези откровения. Той трябва да ги превърне в своя собственост до такава степен, че да станат част от неговата същност.

И гласът, който чух от небето, ми проговори пак, като каза: "Иди, вземи разгърнатата книжка, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята." И отидох при ангела и му казах да ми даде книжката. И каза ми: "Вземи, та я изяш, и в корема ти ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед. Тогава ми се каза: "Трябва да пророкуваш отново за много народи, племена, езици и царе." - Откровение 10:8; 10-11

Тази книжка е била храна, съдържаща разкритията за последните времена. Всяка заповед, която излиза от Божиите уста, е храна. Ето защо Исус каза: *А Исус му отговори и каза: "Писано е, че не само с хляб ще живее човек, но с всяко Божие слово." Лука 4:4*

Словото, което Йоан получава, е сладко, защото идва от небето, но то вгорчава стомаха му, защото съдържа Божия съд и гняв. Йоан трябваше да направи болката и негодуванието на Отец свои собствени, за да може да пророкува с авторитет и истина.

Друга духовна напитка, която откриваме, е когато Исус трябваше да да изпие чашата на Божието правосъдие, съдържаща Неговия гняв срещу греха на човечеството.

Тогава Исус каза на Петър: "Върни меч в ножницата; чашата, която Ми даде Отец, няма ли да я изпия?" Йоан 18:11 Пиенето от тази чаша щеше да засегне цялото Му същество. В душата и тялото Му тя щеше да носи греха, безбожието, беззаконието и всяка мерзост на човечеството. В духа Му тя щеше да носи неизмеримата болка, с която човечеството бе пронизало сърцето на Отца.

Джийн Едуардс пише в *"Денят, в който бях разпнат"*, че този момент е описан чудесно:

"Чашата изплю отровата си, докато цялото ѝ съдържание не напои ветровете на земята. Наблюдавах как всички грехове на Авраамовите синове преминаха през нея. Гледах вековете на бунт, идолопоклонство, кръвосмешение, убийства, лъжи и измами. Всички грехове на еврейската раса станаха едно цяло с него."

В тази чаша Исус щеше да донесе от небето на земята жертвата, която беше приготвил преди създаването на света. Онова, което се беше случило на небето, сега щеше да се прояви в страданията на Христос. Когато човек пие от небето, плановите на Бога оплождат земята. В този случай, замисълът на Отца беше собствената смърт на Исус на кръста.

Опитвам се да подчертая, че духовното питие и духовната храна влияят върху цялото същество на човека. Това не е мъртъв символ, а по-скоро връзка, която обединява небето и земята. В рая

има различни видове храна и напитки и всеки вид ни дава част от Бога, откривайки ни чудесни откровения и срещи с Исус Христос.

В Библията се говори за водата на живота, която утолява жаждата на духа и душата.

И Духът, и невестата казват: Ела! И който чуе, нека каже: Ела! И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота. - Откровение 22:17

Тази вода на живота, както ще видим по-късно, е свързана с Божия Дух и с кръвта на Христос. Тя ще окаже своето въздействие върху нас, когато разберем начина, по който действат тези три фактора. Когато кръвта ни бъде разкрита, с нейната сила, нейния обхват и всичко, което съдържа, ние ще бъдем доведени до извора на живота, за да пием от нея.

Защото трима са, които свидетелстват: Духът, водата и кръвта; и тримата са в съгласие. - 1 Йоан 5:7-8

В Божието Царство има и изискани напитки, като например пиенето на новото вино на Духа. Исус разказва на Своите ученици за това вино, което трябва да бъде поставено в нови мехове за вино, визирайки времето, в което те ще пият от Святия Дух (*Ефесяни 5:18*).

Когато разберете прекрасните тайни, скрити в Причастието, вратите на познанието ще започнат да се отварят. Някои от тези врати са свързани с Новия Йерусалим, който ще слезе от небето, но който също вече е в нас. Исус казва, че Божието царство е вътре в нас, защото там, където живее Бог, е Неговото царство. В него се намира Дървото на живота, което е Исус и от което се учим да ядем, за да живеем в съвършено здраве.

И по средата на улицата му, и от двете страни на реката, имаше дърво на живота, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец; и листата на дървото бяха за изцеление на народите. - Откровение 22:2

Библията говори и за гнусни питиета, свързани с царството на тъмнината, което се опитва да подражава на Божието царство и неговите принципи. Едно от тези питиета е чашата на блудството на великата блудница от Откровение.

Жената беше облечена в пурпур и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотиите от нейното блудстване. Защото всичките народи пиха от виното на нейното разпалено блудство, и земните царе блудстваха с нея и земните търговци се обогатиха от безмерния и разкош. - Откровение 17:4; 18:3

По времето на Павел, езичниците участвали в ритуал, при който пиели от чаша и ядели хляб, принасяйки го в жертва на дървени идоли.

Казвам ли аз, че идоложертвеното е нещо, или че идолът е нещо? Не. Но казвам, че онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете. Не можете да пиете Господнята чаша и бесовската чаша; не можете да участвате в Господнята трапеза и в бесовската трапеза. - 1 Коринтяни 10:19-21

Така че пиенето и яденето са символи на нещо истинско в духа. Това са действия, които свързват духовния свят с природния свят. Чрез тези действия Божият Дух или демоните, в зависимост от случая, оказват дълбоко влияние върху живота на хората.

ЧАСТ

Тайната на кръвта в причастието

Кръвта в духовния свят

Защо кръвта е толкова важна за Бога? И какво означава тя в духовния свят?

Кръвта е първият елемент на изкуплението, който Бог разкрива на човека. От времето на грехопадението на човека до откровението за славното бъдеще на Църквата, виждаме непрекъснатата Божия намеса, алена нишка, изтъкана в цялото Писание, и тази нишка е кръвта. Никога няма да постигнем удовлетворение, духовен мир или пълна победа, без да разберем могъщата тайна на този елемент.

Първосвещеникът на Израел трябва да влиза в Светая Светих на храма веднъж годишно, за да извърши умилостивение за народа, за да помири човека с Бога. По отношение на това събитие Словото казва:

"А във втория влиза само първосвещеникът веднъж в годината, и то не без кръв, която принасяше за себе си и за греховете на народа, сторени от незнание." Евреи 9:7 От момента, в който човекът, паднал в грях в Едемската градина, той се оказал отделен от Бога. Грехът слага край на Божия план, като го отдалечава от Неговото възлюбено творение. Ето защо Бог мрази толкова много греха, защото той пречи на общуването ни с Него. Бог трябваше да осигури нещо толкова мощно, че то да изкупи всичко, което грехът беше унищожил. То трябва също така да задоволи Неговия гняв и вик на собствената Му праведност, която изисква плащане за престъплението. Само едно нещо притежаваше тази сила: Божията любов, която течеше от самия извор на изкуплението, чрез проливането на кръвта на Исус.

Тази кръв е изобразена чрез животинските жертви, принасяни на Бога в Стария завет, като предобраз на Христос, съвършената жертва. Жертвата заема мястото на грешника. Един живот е бил отнет вместо друг.

Авел е първият свещеник и пророк, на когото Бог разкрива силата на кръвта. Животът на Авел бил посветен на принасянето на жертви на Йехова. По онова време, човекът все още не ядял месо, това започнало по времето на потопа. Следователно, единствената причина Авел да се грижи за стадо овце е, за да принесе жертвата, дължима на Бога. От онези дни нататък единственият начин да се приближим до Бога бил чрез кръв. Така е и днес.

Без този скъпоценен елемент човек не може да получи от Бога. Той не може да получи Неговите благословии, общение, откровение или сила. Това е първият закон за човека, за да дойде при Бога. Без тази жертва Енох никога не би могъл да бъде уловен на небето, а Ной никога не би могъл да чуе Бог. Ной е знаел какво трябва да направи. След потопа той освещава земята, принасяйки жертва на Бога.

И Ной издигна олтар на Господа, и взе от всяко чисто животно и от всяка чиста птица и ги принесе за всеизгаряния на олтара. - Битие 8:20

Тогава новата земя е осветена и е дадена първата Божия заповед:

Месо обаче с живота му, тоест, с кръвта му, не яжте. А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам; от всяко животно ще я изискам; и от човека, да, от брата на всеки човек, ще изискам живота на човека. - Битие 9:4-5

Кръвта е нещо, което принадлежи на Бога, и затова не може да се приема лекомислено. В нея има нещо дълбоко, на което Бог гледа. Има нещо, което Бог е създал в кръвта, която има Неговия печат и поради тази причина трябва да бъде уважавана.

Един живот е отнет, за да бъде спасен друг живот! Това е принципът, който стои зад всяка изкупителна жертва. Това е и принципът, чрез който Христос ни изкупи.

Този принцип се вижда в първата пасха. В Египет Бог казва на Мойсей, че ангелът на смъртта ще премине, убивайки всеки първороден. Тогава Йехова им заповядал да принесат в жертва агне и да намажат с кръвта му праговете на вратите.

Защото през онази нощ ще мина през египетската земя и ще изстребя всички първородни в египетската земя, и хора, и животни, и ще извърша съд против всички египетски богове. Аз съм Еова. И кръвта на къщите, където сте, ще ви служи за белег, така че, като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да се стовари върху вас ударът на унищожението. - Изход 12:12-13

Тук Бог установява вечна основа. Онези, които са под защитата на кръвта на жертвата, не могат да бъдат докоснати от смъртта. Не беше достатъчно да се заколи пасхалното агне и да се пролее кръвта му. Кръвта трябва да бъде нанесена върху праговете на вратите. По същия начин не е достатъчно Исус да пролее кръвта Си. Кръвта трябва да бъде нанесена върху праговете на вратата на човешкото сърце, което е неговият духовен дом. Това става чрез пиене на Неговата кръв. Исус каза:

Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. - Откровение 3:20

Тази врата е вътрешното ни същество, а тази храна е новият завет в Неговата кръв.

Чрез кръвта Бог извършва съд над Египет, който е символ на света и на греховния живот в него. Той буквално измъква народа Си изпод игото на фараона. Точно това прави Причастието чрез кръвта на Христос. То извършва съд над греха, унищожавя го в живота ни и ни води към ново ходене с Него.

Именно по време на това ходене в нас ще се изгради скинията на Неговото присъствие, както беше в пустинята. Между напускането на Египет и влизането в Обетованата земя, Бог трябва да изгради Своето жилище сред хората и да утвърди Своя закон в сърцата на Своите деца. След това кръвта продължава да тече по пътя си към най-вътрешните части на нашето същество. Кръвта няма да бъде само знак за спасение върху прага на сърцата ни, а трябва да се излее върху олтара, като освети цялата ни душа, ум и воля. Оттам тя трябва да бъде отнесена в Светая Светих, който е нашият дух. Кръвта трябва да премине през и да освети вътрешното ни същество, за да можем да се превърнем в обиталище на Всевишния.

В Стария завет беше много ясно, че в това свято място не може да се влезе, освен чрез кръвта. Най-силното и чисто общение с Божието присъствие може да се осъществи само чрез съединяването на Неговата кръв с нашия дух.

Който яде Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него. - Йоан 6:56

Съдържание на кръвта Божият живот се намира в кръвта

Кръвта е елементът, в който се намира животът. И именно произходът на този живот определя неговата стойност. Библията установява:

Защото живота на тялото е в кръвта, която Аз ви дадох да правите умилостивение на олтара за душите си; защото кръвта е, която, по силата на живота, който е в нея, прави умилостивение. - Левит 17:11

Когато разглеждаме живота на животните, откриваме, че колкото по-големи са те, толкова по-ценен е животът им като жертва. Гълъбът има определена стойност, докато волът има по-голяма стойност. По същия начин е и при хората. За езичниците, които принасят в жертва човешки същества, една девойка има определена стойност, докато първородният син има по-голяма стойност. Но без съмнение най-ценната кръв е тази на Единородния Син на Бога.

Животът в кръвта се описва с гръцката дума зое. Всичко, което диша и е живо, притежава Божията зое. Това е основната енергия, която характеризира всяко живо същество. Въпреки това зое не е природата на Всевишния.

Исус е заченат от самия живот на Отца и притежава всичко, което е Бог. Но Той също така имаше и зое на майка си и това е животът, който го направи смъртно същество.

Който (Исус), като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората. - Филипяни 2:6-7

Животът на Исус с тленна материя се превръща във възкресенски живот, когато Той побеждава смъртта и възкръсва от мъртвите. Животът, който сега тече в кръвта Му, е живот, който не може да умре.

Когато Исус слезе в ада, животът в кръвта Му беше изпълнен със славната сила на Божия Дух. Смъртната, тленна субстанция на Неговото човешко тяло беше преобразена на най-дълбоките биологични нива. От този момент нататък кръвта и Божият Дух се обединяват, за да осъществят най-голямото чудо в историята: възкресението на Христос.

А Бог на мира, който чрез кръвта на единия вечен завет е въздигнал от мъртвите великия Пастир на овцете, нашия Господ Исус. - Евреи 13:20

Обединението на тази славна кръв с Божия Дух създава силата, която изважда Исус от гроба, побеждавайки смъртта и ада. Непобедимата сила на възкресението проникна в изкупеното тяло на Исус. Животът в Неговата кръв се превърна в най-мощното наследство, което Той можеше да ни остави.

Павел изживява тази реалност в собствената си плът и в пълнотата на духа си. Това е, което той се опитва да ни предаде. Той е знаел, че пиенето от кръвта на завета не е ритуал или малка глътка течност, която изчезва за десет минути. Знаеше, че цялото му същество е пропито с тази жизнена течност. Кръвта на Исус прониква в духа ни и нахлува в цялото ни тяло, като преобразява душата ни и залива всяка клетка на тялото ни. Силата на Неговото могъщество действа в нас чрез Неговото възкресение. Павел се моли очите ни да се отворят за тази реалност и наистина да разберем наследството, което Исус ни е оставил.

Моля се очите на сърцето ви да се просветлят, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите, според действието на могъщата Негова мощ, с която подеждва в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната Си страна на небесата. - Ефесяни 1:18-20

Току-що прочетохме, че благодарение на Неговата кръв силата на Божия Дух възкреси Исус от мъртвите. Тази динамична сила сега действа в нас. Исус искаше да прием от Неговата кръв, за да ни даде това чудесно наследство.

Един ден имах славно преживяване, което промени цялата ми представа за този живот в кръвта на Исус, който сега е част от мен. Току-що бях взела участие и се наслаждавах на дълбоко размишление върху моя Господ, когато духът ми беше пренесен в Светая Светих на небето. Ковчегът на завета светеше. Беше изпълнен със сияйна енергия, която е трудно да се опише. Приличаше на невероятно плътен, разпалващ се огън. От него се излъчваха лъчи светлина.

Тогава видях Исус да влиза. Видях само бялата Му блестяща дреха. Лицето Му беше скрито зад блестящата слава, която Го заобикаляше. Пред Него имаше безформена маса, подобна на носеща се, плаваща течност, която се движеше към ковчега. Това беше Неговата кръв. Изведнъж Той я поставя на умилостивилицето, между двата херувима, които пазят покривалото. В този миг се появява величествена сила. Беше като да видиш експлозията на

атомна бомба. Всичко на небето и на земята се разтресе силно. Безкраен гръм изпълни цялото място.

В този момент силата, която идваше от Кръвта в Арката, ме достигна. Почувствах се така, сякаш през мен преминаха хиляди волтове електричество. Цялото ми тяло стана червено. Кръвта му беше във всеки атом на съществото ми. Силата на Дъгата вече беше върху мен. Видях как циркулира, сякаш през тялото ми преминаваха стотици мълнии. Помислих си, че буквално ще умра. Беше прекалено мощна за смъртно, обикновено същество като мен. Гласът му прозвуча силно и каза: "Моят Отец получи моята кръв и сега те се е съединила с

Неговия дух. Приемете живота в Моята кръв. Случваше се нещо, което не разбирах и което щеше да промени всичко, което знаех за Неговата кръв.

Върнах се от преживяното и отново се озовах в спалнята си, но всичко в мен беше различно. Никога повече нямаше да мисля за кръвта на Исус като за ритуал или устно провъзгласяване, както бях научила. Тя беше нещо, което щеше да ме доведе до по-дълбоко разбиране и познаване на Бога.

Писанията на Петър за божествения живот, започват да придобиват много по-голям смисъл. Беше като да открия златна жила в мина, която просто трябваше да последвам.

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призвал чрез Своята слава и сила; чрез които ни се подариха скъпоценните и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избегнали произлязлото от страстите разтление в света. - 2 Петрово 1:3-4а

Приемането на Неговата кръв и Неговата плът ме води към по-дълбоко познаване на Бога. Неговият живот нахлуваше в духа ми всеки ден. Реките на водата на живота, които течаха от вътрешното ми същество, започнаха да бъдат истински. Първото нещо, което те изпълваха, беше душата ми, а след това и тялото ми. Това започна да се отразява положително на здравето, силата и енергийните ми нива. Придобих нова жизненост и много пъти дори младежите не можеха да се справят с моя ритъм на живот.

Съприкосновението с Неговия живот и единението с Неговата природа също ме изпълваха със светлина, която отново ми откриваше нови хоризонти.

Светлината на Бога се намира в Неговата кръв

Всичко е станало чрез Него и освен Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него бе живот и животът бе Светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината и тъмнината не я схвана. Йоан 1:3-5

Божият живот е течна светлина, която тече във вените на Исус. Тази светлина е видима в духовния свят и от нея се страхува тъмнината. Светлината в кръвта на Исус е тази, която преобразява духовното царство и лишава дявола от силата му.

Тъмнината, арената, на която действат сатаната и неговите вождове, е лишена от съдържание. Най-доброто определение за нея е липсата на светлина. Когато включим светлина, мракът автоматично се разсейва. Както рибата се нуждае от вода, за да живее, така и дяволът се нуждае от тъмнина, за да оцелее. Да изложим дявола на Божията светлина е същото като да извадим рибата от водата. Тя губи силата си, докато не умре, или в случая с дявола, той пада победен.

Започнах да разбирам, че като пия кръвта на Исус, Неговата светлина преминава през вените ми и аз ставам страшен противник на дявола. Царството на тъмнината разбира, че осъзнавам, че светлината в духа ми се усилва, докато се причастявам. Това изпълваше дявола с ужас. Вече

нямаше да бъде плячка за него, нито пък щях да попадам толкова лесно в капаните на измамниците му.

След като взема Господната вечеря, често прекарвам дълги периоди от време в размишление в духа си, наслаждавайки се на тази чудна светлина, която се излъчва от Неговия живот. Понякога съм в такова единение с Бога, че виждам сиянието на собствения си дух.

Бог ми позволи да изкача Еверест, за да го посветя за Него и да разруша крепостите на дявола, които държаха в плен много народи от това място. По време на експедицията имахме много уникално преживяване със светлината на Неговото присъствие. Трябваше да вървим девет дни през Хималаите, за да стигнем до щаба ни в базовия лагер. В някои дни пътуването ни отнемаше 12 часа. Веднъж от тези дни изкачихме един връх, който изглеждаше безкраен, на 5 000 метра, без да спираме. Някои от застъпниците, които оставаха по средата на планината, за да покрият експедицията в молитва, бяха неопитни алпинисти. Те започнаха да забавят напредъка ни неимоверно много. Настъпи нощта, а ние няхахме фенерчета, тъй като трябваше да пристигнем на планираната дестинация до средата на следобед. Не можехме да видим изобщо нищо.

Навсякъде имаше скали и започна да вали. Ситуацията беше критична, защото нямаше кого да помолим за помощ. Започнахме да се молим за чудо, което беше единственото, което можеше да ни спаси. Изведнъж се случи нещо чудесно. От собствените ни тела започна да излиза светлина, която осветяваше пътя ни. Беше слаба, синкава светлина, но тя ни позволи да видим къде да направим следващата стъпка. Това беше страхотно преживяване.

В началото на ХХ век Господ издигна Джон Г. Лейк, един от наймогъщите мъже в историята на Божието царство. Той бил американски мисионер в Африка. Бил известен с необикновения дар на изцеление, който се движел в служението му. Неговата святост и познание за Бога са вдъхновили велики днешни служения.

Джон Г. Лейк се причастява ежедневно и това оказва голямо влияние върху физическия и духовния му живот. В онези дни много мисионери отиват в Африка и умират от различни болести, които върлуват на черния континент. Въпреки това Джон никога не се разболял. Това привлякло вниманието на някои следователи, които поискали проба от кръвта му за анализ. Те искали да разберат какво е поддържало мисионера в такова добро здраве. Те взели пробата и добавили в нея всякакви микроби на най-страшните болести. Биографите му казват, че кръвта му излъчвала светлина, която изгаряла микробите. Божият живот се бил слял с кръвта на мисионера.

Светлината има и друга характеристика - тя просветлява нашето разбиране. Неговата светлина свети във вътрешното ни същество и ни води към славни разкрития на скритите Божии тайни. В книгата си *"Седнали на небесни места"* разказвам подробно за това как да станем фарове на светлината. Живот, светлина и Божията любов са тясно свързани с Неговата кръв.

Божията любов се намира и проявява в Кръвта на Исус

Бог е Любов. Тази любов се съдържаше в кръвта на Отец, която влезе в утробата на Мария при зачеването на Неговия Син. Исус се ражда, носейки белега на любовта, която превъзхожда всяко разбиране.

Тази любов дава всичко безрезервно. Това е природата на Отца, който дава Себе Си и дава без мярка. Божията любов е вратата към всичко, което Той е, и към всичко, което притежава.

Бог е създал човека от любов. Нуждаел се е от същество като Себе Си, в което да влее същността на любовта Си. Така сме били създадени ние - за да бъдем най-любимото нещо, което Той е имал.

Любовта е пълнота. Там, където има любов, има мир, радост и пълно удовлетворение. Няма желание, постижение или цел, които да съдържат всичко, което любовта предоставя на духа и

душата на човека. Дори тялото получава ползи, изпълвайки го със здраве и жизненост, каквито само любовта носи на живота.

Любовта не е чувство. Човек не може да я създаде, защото тя е с божествен произход. Любовта е личност. Тя е въплътеният Исус. Той иска да живее чрез нас и да изпълни земята с любов. Той е Учител и Осигурител на съвършената любов. Ето защо Той каза:

По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си. - Йоан 13:35

Кръвта Му съдържа тази прекрасна любов и когато я прием, ние се изпълваме все повече с нея. Започваме да Го разбираме и да Го желаем повече от всичко друго на света. Любовта живее и бие чрез кръвта на Исус. Тя ни помага да обичаме там, където ни е трудно да го правим. Тя ни кара да мразим всякаква раздяла, защото това е, което Исус направи: Той възлюби онези, които бяха съгрешили срещу Него, затваряйки пролуката между Бога и човека и помирявайки ни отново с Отец.

Той не може да понесе да бъде отделен от обекта на Своята любов, поставяйки на карта самия Си живот. Писанието казва, че кръвта на Исус говори. Аз викам към Бога за това, че е била пролята. Но любовта, съдържаща се в тази кръв, ни събира и ни води при Исус. Неговата любов стене за нас, защото

При Исуса, Посредник на новия завет, и при поръсената кръв, която говори подобре от Авеловата. (която викаше за отмъщение). - Евреи 12:24 (Усилено)

Най-голямото проявление на любовта на Отец е, че Той даде Своя Единороден Син като жертва за нашите грехове. Любовта Му към нас е поголяма от болката, която изпитва, когато вижда как Исус е жестоко намушкан и умъртвен на кръста.

Тъй като любовта изисква своя любим, тя не го отхвърля, а го изкупува. Любовта има добра воля към хората. Тя се фокусира не върху недостатъците, а върху добродетелите. Тя не смята за важни нашите постъпки, а това, което сме за Него. Той страда и излага Себе Си на упреци всеки ден, за да може да бъде неизменното знаме на любовта над нас.

Любовта не затваря сърцето си пред нашето предателство, безразличие и презрение. Тя се появява всяка сутрин, сладка и нежна, винаги опитваща се да компенсира. Тя е добра. Тя винаги търси начини да направи добро, да зарадва, да устрои приятен момент. С нежност се опитва да изпили неравностите.

Любовта има дълготрайна издръжливост. Тя е търпелива и добра. Тя никога не проявява завист и не кипи от ревност. Тя не се хвали и не се изтъква. Тя не проявява надменност. Тя не е горда или надменна. Тя не е груба и никога не е невъзпитана.

Любовта не е егоистична. Тя не изисква своите права или своя начин на действие, защото любовта не търси свой собствен път.

Любовта не е раздражителна. Тя не се чувства застрашена и не таи злоба. Тя не се радва на несправедливост и не желае да върши зло. Тя се радва, когато истината и правото надделят. Тя не се обижда. Не търси сметка за извършената грешка.

Любовта издържа на всичко. Тя винаги е готова да повярва в най-доброто за всеки човек. Тя е пълна с надежда и вяра по всяко време. Тя винаги остава силна във всяка ситуация. Тя е безкрайно жертвоготовна и е дарител без граници. Тя е смела, борбена и не се плаши пред лицето на нито един враг. Тя не се предава, а побеждава. В нея няма страх. Тя може да направи всичко и нищо не може да я спре. Любовта разкъсва на парчета свирепите врагове и покорява бурните реки, в желанието си да спаси давещия се. Любовта е смела. Тя разрушава непреодолими стени. Тя превръща каменните сърца в сърца от плът. Тя има хиляди недостижими пътища, а там, където няма път, създава такъв.

Любовта никога не се проваля. Тя никога не се разпада, никога не остарява, никога не изоставя каузата си и никога не престава да съществува. Любовта не може да бъде преодоляна от нищо и никого. Любовта е най-мощната сила във Вселената. Тя е най-чистата проява на Неговото Същество. Тя е това, което прави Бога видим и осезаем на земята.

Това е, което пием, когато участваме в Неговата кръв. Това е, в което се превръщаме и което си присвояваме, когато всеки ден правим тази любов наша. Кръвта на Исус се слива с нашата, когато Му позволим да живее и да изразява любовта Си към един изгубен свят. Неговата любов е течен огън, който тече във вените ни. Тя ни кара да правим неща, които никога не бихме направили при други обстоятелства. Това е ревност, която изгаря за изгубените души. Тя е като гигантски магнит, който ни привлича към нуждаещите се и към онези, които искат да почувстват, че са важни за някого.

Тя е най-голямата сила на Бога. Неговата любов ни принуждава да направим всяка жертва. В Него ние можем да извършваме подвизи, без да се замисляме за цената, която трябва да платим.

Естественият човек може да се стреми само към евтина имитация на истинската любов, открита в Христос, която има силата да победи всичко. Човешката любов е условна. Тя е неспособна на нивото на жертва и вътрешна смърт, които се изискват, за да обичаме с цялото си сърце.

В кръвта на Исус протича тази нетленна форма на любовта на Отец. Още когато Исус е бил момче, Кръвта му говори непрекъснато за жертвата. Всеки път, когато Исус виждаше агнетата, принасяни на олтара в храма, Неговата кръв му говореше за жертвата на любовта, в която Той щеше да се превърне. Той беше Агнецът, заклан преди основаването на света. Това беше като печат в собствения му кръвен поток.

Пиенето на Неговата кръв ни прави приятна жертва на олтара. Тя ни дава силата и убеждението да обичаме, както Той обичаше, да даваме, както Той даваше, да се жертваме, както Той се жертваше. Когато чувстваме, че е невъзможно да обичаме някого, пиенето на Неговата кръв ще промени чувствата ни и ще преобрази сърцето ни. Пиенето на кръвта Му ни кара да прощаваме непростимото. Когато се причастяваме и не сме успели да достигнем до свободата на истинската прошка, жертвата на кръста застава между нас и човека, който ни е наранил. Исус, прощавайки от кръста, ще стане плът в нашето същество. Ние не само ще простим, но и ще искаме да направим нещо прекрасно за този човек. Ето как Той ни е обичал и ни е простил. Пиенето на Неговата кръв ни кара да виждаме така, както Той вижда, и винаги да виждаме възможности там, където естественият човек е загубил всякаква надежда.

Силата на кръвта на Исус

Кръвта на Исус има сила, защото е тясно свързана с Божията слава. Тя е единственото осезаемо проявление на съвършения живот на Отца. Тя е едновременно човешка и божествена. Тя беше небесна и физическа. В него бяха обединени Небето и Земята. В Исус, Бог и човекът станаха едно.

Когато тази субстанция влязла в Светая Светих в небето и се настанила върху умиловивилището, Божията слава се съединила с човека. Човекът Исус е първото същество от плът и кости, което съдържа силата на Неговата слава.

Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота. - Колосияни 1:19

Кръвта Му продължава да освобождава сила, като съди и унищожава всичко, което се противопоставя на правдата на Всевишния. Това е изгарящ огън, на който дяволът не може да устои.

Кръвта на Исус съдържа цялата власт на Бога. Аз говоря за Неговата победа. Тя напомня на дявола как жертвата на Исус отприщва Божията сила в ада, отнемайки от дявола ключовете на властта над земята и човечеството.

И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв; а Той положи десницата Си върху мене и каза: Не бой се; Аз съм Първият и Последният, и Живият; бях мъртъв, и ето, жив съм до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада. - Откровение 1:17-18

Когато пием Неговата кръв, духът ни е зял от тази славна сила. От нея пие душата ни, а след това и тялото ни, докато цялото ни същество се насити с непобедима сила.

Откакто със съпруга ми пием и ядем тази духовна храна, почти всеки ден нивото на откровение и духовните ни преживявания с Бога значително се повишават. Светлината на тази кръв просветлява и отваря Божието царство пред нас и ние се преобразяваме все повече и повече в Неговия образ.

А ние всички, които с непокрити лица отразяваме Господнята слава като в огледало, преобразяваме се в Неговия образ от слава в слава, както от Духа Господен. - 2 Коринтяни 3:18

Понякога, когато навлезем дълбоко в молитвата, можем да видим себе си наситени и потопени в тази кръв. Сякаш се потапяме във вана с кръв и цялото ни същество се изпълва с нея. Виждаме течението на Неговата сила като хиляди малки светкавици, които излизат от него, изпълвайки ни със силата Си.

Това не е просто въпрос на молба за Неговата кръв. Ние трябва да имаме постоянно, съживяващо общение с нея. Въпросът е, че кръвта трябва да изпълни живота ни изцяло.

Много хора са научени да се позовават на силата на кръвта на Исус, но вътре в себе си те нямат жив опит с тази кръв. Святият Дух ни е научил, че не това, което казваме, има сила, а духовната позиция, от която го казваме.

В книгата Деяния на апостолите се разказва историята на синовете на Скева, които се опитват да изгонят демон в името на Исус, за когото проповядва Павел. Името на Исус нямало сила в тях, защото Исус не живеел в сърцата им.

Духовната ни позиция е тази, която дава съдържание на думите ни. Различно е да сме изпълнени с кръвта на Исус и да провъзгласяваме нейната сила, отколкото да говорим нещо, което е безжизнено в духа ни.

Кръвта има силата да отвори това, което е невъзможно

Там, потопен в Неговата кръв, гласът на Бога е толкова ясен. Кръвта говори по много различни начини. Небесата се отварят, защото кръвта има силата да отваря всичко, което се изпречи на пътя му. Това е поток от сила, който е толкова голям, че понякога съм го виждала като експлозия от висок калибър, която отваря пътя като бурна огнена река, изравнявайки всичко по пътя си и разрушавайки крепостите на дявола в духовния свят. Кръвта на Исус отваря пътя, за да могат да се установят Божиите планове на земята. Тя е настъпателна сила, която събаря стени и изравнява планини. Кръвта унищожавя всичко, което се противопоставя на Божията воля.

Когато Исус предаде духа Си и копието прониза сърцето Му, от страната Му потекоха вода и кръв. В невидимия свят обаче блесна изключително мощен лъч, който разкъса завесата на храма. Затвореният път между Бога и човека найнакрая бил отворен.

Кръвта проникна в ада и отвори вратите на смъртта. Шеол се изпълни с победната сила на кръвта на Агнето. Веригите, които ни свързваха, започнаха да се разкъсват, падайки, когато усетиха силата на Неговата кръв. В ада всичко остана опустошено и тогава Исус взе ключовете на смъртта и на Хадес. Всичко започна да трепери, сякаш разтърсено от отзвука на експлозия. Кръвта отвори пътя, за да може Исус да се възнесе във възкресението. Силата стигна чак до гробницата и премахна камъка. Завесата на храма и гробницата се превърна в отражение на Светая Светих в небето. Божията слава изпълни всичко и великолепието на възкресението засия от гроба в цялата си сила. Два херувима пазеха Божието присъствие над ковчега на

завета, а два ангела се показаха, за да направят славата Му достъпна за всички хора. Кръвта отвори небесата, за да могат те да бъдат разкрити на Божиите деца. По този начин Неговите деца можеха да бъдат преведени на небето, в този и в бъдещия живот.

Кръвта все още е каналът, който ни свързва с небесните измерения. Понякога Бог ми е давал привилегията да отида на третото небе пред Неговия престол, както и на други небесни места, свързани с Божието царство, както направи с апостол Павел. (Казвам това с цялото си смирение, без да се сравнявам по какъвто и да е начин с великия апостол). Всеки път, когато това се е случвало, то е било свързано с потапянето в Неговата кръв.

Кръвта на Исус има отваряща сила, подобно на главния ключ, който отваря тайните на Бога.

За да се утвърдят сърцата им и, сплотени в любов, да придобият в пълно богатство съвършеното разбиране, да познаят Божията [и на Отца] тайна, тоест Христа, в Когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието. - Колосяни 2:2-3 (добавена част)

Завършеното дело се разкрива във всеки път, когато се пролива кръв

Всяка една от седемте части на Христовото страдание, в които се пролива кръвта Му, е врата към скрити тайни, които се отварят и разкриват в общение с Неговата кръв. Кръстът е безкраен рай от капки кръв, всяка от които е пълна със светлина и откровение. Той е вход към Небесния град, към обиталищата на Духа и към небесните места. Хиляди преживявания на дълбоко познание и откровение са пред очите на вярващия, който намери този основен ключ и се гмурне в тази река от светлина.

Кръвта в потта на челото Му

Победата над всички болки и страдания на душата се намира в тези капки пот на челото Му. Там се намира силата, която подчинява нашата воля на Божията. Можем да прием от същите тези капки и да накараме всяко желание, което се противопоставя на Бога, да Му се подчини. Това са капки кръв, които ни отвеждат до безпрецедентни нива на застъпничество. Те привличат Божиите ангели, за да ни помогнат да умрем за себе си и да ни помогнат да преминем през изпитания за пречистване, които без Неговата кръв и Неговите ангели биха били невъзможни.

Отче, ако искаш, отмени от Мен тази чаша; но не Моята воля, а Твоята да бъде. И като изпитваше мъка, Той се молеше много горещо; и потта Му стана като капки кръв, които падаха на земята. - Лука 22:42; 44

Кръвта, която течеше от ударите, обезобрази лицето му

Кръвта, потекла от ударите и шамарите, които обезобразиха лицето на Исус, ни дава победа над гордостта и суетата и ни спасява от игото на укора и отхвърлянето. Тя ни дава силата да издържим, когато хората ни унижават и се подиграват с нас. Тя ни позволява да бъдем като Него по време на загубата на репутацията ни. Помага ни да видим небесната и божествена страна, открита, когато красотата в нас е унищожена, за да може Неговата красота да заблести през нашето съществуване. Когато душата и духът са изпълнени с тази красота, човешките думи вече нямат значение.

Много пъти Бог ме е молил да обичам тези, които ме унижожиха с подигравките и укорите си. Пиенето на тази кръв укрепи сърцето ми, за да мога да обичам, да обичам и да обичам отново, когато естественият човек вече няма тази способност.

Тогава Го заплюваха в лицето и Го блъскаха; а други Му удряха плесници и казваха: Отгатни, Помазаниче, кой Те удари. - Матей 26:67-68

Те унижават израелския цар, като го блъскат като парцалена кукла. - Михей 5:16

Както мнозина се чудеха на Него (толкова бе обезобразено лицето Му, повече от лицето на който и да е човек, и образът Му – от образа на който и да е от човешките синове). - Исаия 52:14

Кръвта, пролята при изваждането на парчета от тялото му

Брадата му говори за свещеничество. Чрез тази кръв ние си възвръщаме изгубеното свещенство, което ни позволява да служим пред Неговото присъствие. Именно от брадата на Исус, Неговото помазание се спуска върху цялото Му тяло, така както се случи с Аарон, първосвещеникът.

Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което се стичаше по брадата, Аароновата брада, което се стичаше по яката на одеждите му. - Псалм 133:2

Гърбът Си дадох на тези, които Ме бият и бузите си – на тези, които скубят брадата Ми; не скрих лицето Си от присмех и заплювания. - Исаия 50:6

Кръвта, пролята по време на бичуването, разкъса гърба му

Когато прием тази кръв, ние изживяваме победата над всички болести в нашето физическо тяло. Точно както Исус пое греховете ни, Той пострада, за да понесе в тялото си всички наши болести и болки.

Исус никога не е бил болен, докато е бил на земята. Той беше човек без грях и това предпазваше тялото Му, така че дяволът не можеше да Го докосне. Сатана може да докосне само падналата природа, поради греха. Князът на злото искаше да унищожи Исус с всякакви болести, но не можа. Когато беше на кръста, Исус се покри с греха. Така привлече към Себе Си всички болести и Той ги носеше, за да ги умъртви, чрез Своята собствена смърт. Това е едно от найсилните неща, които се случиха на Голгота и които ни дават възможност да живеем живот, изпълнен със здраве. Трудно би било за едно тяло, постоянно измивано с кръвта на Исус, да се разболе. Бог ни призовава в това поколение да влезем и да притежаваме всичко, което Исус направи за нас чрез Своята жертва.

Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, за поразен от Бога и наскърбен. Но Той бе наранен поради нашите престъпления, бит бе поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. - Исаия 53:4-5

Когато съпругът ми и аз сме нападнати във физическите си тела, вместо да тичаме при лекаря, ние се придържаме към силата, която е в кръвта и плътта на Исус. Гледаме Неговите рани и пролятата Му кръв и декларираме, че вярваме с цялото си сърце, че тези рани не са били напразни за нас. Той даде смъртна присъда на всяка болест и ние трябва да вярваме в това и да изпием в тази кръв собствената си победа над всяка болест.

Кръвта, произведена от короната от Тръни

Тази кръв Го коронясва като Цар на царете и Господ на господарите. Тя Му даде победа над империята на дявола. Той завладя управлението на земята. Това ни дава положението на царе и способността да управляваме заедно с Христос. Тази кръв завладя крепостите в духовния свят и в ума на човека. Като прием тази кръв, ние побеждаваме мисловния си живот, за да можем да имаме ума на Христос. Присвояваме си съвестта на Христос.

Човекът Исус повярва на всичко, което беше написано за Него. Знаеше, че всичко, което беше в духа, трябваше да навлезе в цялата Му човешка природа, докато стане Христос в цялото Си същество. Той тренираше своя ум да се подчинява на Неговия Дух, за да може да се види такъв, какъвто е в действителност. Той беше Христос, Божият Син. По същия начин, чрез общение с

Неговата кръв, ние позволяваме на истината за това кои сме ние да проникне в ума ни, докато буквално станем всичко, което е написано за нас.

Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа (чрез оръжията на Духа). - 2 Коринтяни 10:5б (перифразирано)

И сплетоха венец от тръни, и го наложиха на главата Му, и сложиха тръстика в десницата Му; и като коленичеха пред Него, присмиваха Му се, казвайки: Здравей, Царю Юдейски! И заплюваха Го, и взеха тръстиката, и Го удряха по главата. - Матей 27:29-30

Кръвта, пролята от раните, причинени от ноктите

С тази кръв ние тържествуваме над беззаконието, над греха, над криволичещия път на стъпките ни. Тази кръв отваря пътя на правдата, възстановявайки пътеките на нашата съдба. Тя открива пътища за пренасяне на Евангелието там, където няма път или какъвто и да било начин да се стигне дотам.

Ще види плодовете от страданието на душата Си и ще се насити; праведният Ми Служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него и Той ще се натовари с беззаконията им. - Исаия 53:11

Защото ръцете ти са осквернени с кръв и пръстите ти - с беззаконие. - Исаия 59

Кръвта изцелява и земята, замърсена снашите беззакония.

Отмервате с ръцете си насието по земята. - Псалм 58:2б

Кръвта, пролята от страната Му, когато бе прободен от копието

Общението с кръвта на Исус ще ни позволи да Го опознаем отблизо. То ще започне да ни преобразява, така че да сме способни да проникнем в найчувствителните части на Неговото сърце. Това е една от най-големите привилегии, към които едно човешко същество може да се стреми. Бог ще отвори тази част от Своето същество само за онези, които смята за Своя невеста. Невястата е тази, която Го желае преди всичко. Тя отива навсякъде, където отива Той. Тя Го следва заради това, което е Той, а не заради това, с което Той може да я благослови.

Йоан е единственият ученик, който е имал благодатта да стигне до тази дълбочина. Той обичаше Исус повече от останалите. Той последва Исус до кръста, докато останалите се скриха от страх да не загубят живота си. Страхът, предизвикан от римската армия, нямаше значение за него. Той просто искаше да бъде близо до своя любим, с присъствието си и с очите си, Йоан искаше да предаде посланието: "Ти не си сам, аз съм с Теб до края. Ако това, че съм тук, ще ми коства живота, с удоволствие ще умра до Теб".

Когато се причастявам, много пъти размишлявам за всеки един от тези начини, по които е пролята Неговата кръв, и аз ги приемам за свои. В кръста има толкова много богатство. Там има врати за неизразими срещи с Бога.

Много хора чуват за кръста и за необходимостта да предадат всичко на него. Те обаче изпитват страх и болка, сякаш нещо жизненоважно ще им бъде отнето. Онова, което не знаят е, че когато се откажем от малкото, което имаме, от покварените части на същността си, от нещата, които обичаме на земята, ние влизаме в мястото, където всичко е изкупено и усъвършенствано. Проникваме в покоите, където се свързваме с Господ, където всичко ни се дава и всички молитви получават отговор. Това е най-великото място, на което някога бихме могли да се настаним.

Когато Бог ни дава привилегията да отворим Неговите сърца за нас, ние разбираме Неговото състрадание по начин, който ще стане част от нашето същество. Когато острите ръбове на греха

Го разкъсат на парчета, ние ще бъдем чувствителни към дълбоката болка, която Той изпитва. Ще бъдем пропити от милост, която може да дойде само от Бога.

Ще разберем, че в небесните места има различни нива на виждане и преживяване на Бога - от ясното, красиво проявление на лицето на Исус, до необятните области на Неговата слава, в които Мойсей влезе, когато се скри в пукнатината на скалата.

Чрез Неговата кръв и нашето желание да се съобразяваме с Божието сърце, Той ни разкрива небесата и богатството на Своето царство.

Кръвта победи дявола Пророческа визия за силата на кръвта на Исус

Когато за първи път се издигнах в небесата, разбрах славната сила на кръвта на Исус. Бях отчаяно влюбена в Исус. исках да Го видя, да Го докосна, да Го обичам с цялото си същество. Сърцето ми умираше да бъде с Него по различен, по-дълбок начин, отколкото досега.

Веднъж се покланях в църквата, на която бях пастор в Мексико Сити, когато ме обгърна някакъв облак от Светия Дух. Изведнъж се пренесох в друго измерение и вече не бях в земното царство. Навсякъде бях заобиколена от светлина. Светлината беше жива и се движеше, сякаш танцуваше танц, в който отраженията и светкавиците създаваха всевъзможни светлинни ефекти пред очите ми.

Неочаквано, от блещукащите светлини, се появи славна фигура, която приличаше на Божия Син.

Аз бях преди Исус. Без да каже нито дума, Той протегна ръка и над главата ми се появи огромна капка кръв с големината на пъпеш. Тогава Той каза: "Пий!". Отворих устата си и я изпих на един голям дъх. След това се появиха втора и трета капка със същия размер и Той ми заповяда да ги изпия. След като изпих и последната, паднах по гръб и забелязах, че тялото ми е станало червено. Беше пълно с кръвта.

Господ остана пред мен, заобиколен от тези сияйни светлини. След това Той направи знак с ръка и се появи демонично същество, което веднага се опита да се покатери върху мен. Когато демонът докосна тялото ми, от кръвта в мен излезе изпепеляващ огън и мигновено го унищожих. Бях смаяна.

Тогава Той ме накара да стана. Все още бях пълна с тази кръв навсякъде, отвътре и отвън. След това Той направи така, че пред мен се появи някаква тъкан, която приличаше на тумор. Той каза: "Това е смъртна болест. Искам да ти покажа силата на Моята кръв върху нея. Не се страхувай. Отвори устата си и я изяж." Като го направих, туморът изгоря мигновено, тъй като влезе в контакт с кръвта. Бях изумена. Тогава Той каза: "Яжте плътта Ми и пийте кръвта Ми, защото ще ви дам големи победи срещу злото и срещу болестите".

Тогава погледнах и видях, че от тялото Му блести огън, който не Го изгаряше. Изглеждаше като чиста енергия, която се движеше в същността му. Той спря пред мен. Бях вдигнала ръце. Той постави ръцете Си върху ръцете ми, а след това лицето Си пред моето. Сърцето Му беше притиснато към моето. Тогава Той каза: "Идва времето, когато ще дойда върху Моя народ, ръце върху ръце, очи върху очи, уста върху уста, сърце върху сърце." В този миг от тялото, лицето и ръцете Му излезе мощна енергия и ме насити. Мислех, че ще умра. Силата, която проникна в мен, беше толкова мощна, че ми се стори, че ще се пръсна точно там. В този миг духовното ми сърце беше пронизано от тази сила и силна болка нахлу в плътското ми сърце. Именно тогава се върнах в земното измерение.

Бяха минали шест часа, но хората от църквата не ме напускаха. Те ме чакаха да се върна от екстаза, в който бях изпаднала. Само Бог можеше да ги накара да останат там, защото досега на никого там не се беше случвало нищо подобно, което да им помогне да разберат какво се случва с мен. Бях на пода, без да мога да помръдна, тежестта на Неговата слава беше толкова тежка върху мен. В този ден, в събранието имаше една обладана от демони жена и тя се

приблужи до мен. Спомням си, че само като я докоснах, демонът изкрещя и я напусна. Не можех да се изправа, но можех да говоря. Затова започнах да викам членовете на моята църква един по един, за да предам в сърцата им силата, която блестеше в моето. Ние никога няма да забравим този ден.

Онова, което се случи в този екстаз, се превърна в опора на вярата и доверието в кръвта на Исус. От този момент нататък, говоренето за кръвта и пледирането за нея като оръжие срещу врага, щеше да има много по-голямо значение за мен.

Няколко години по-късно имах преживяване, което нямаше да преживея, ако не беше представата ми за кръвта. Връщах се от застъпническо пътуване в Полша, където се молехме в концентрационните лагери Аушвида и Треблинка. Водихме духовна война, за да освободим този народ от духовете на смъртта, които бяха останали там след Холокоста на евреите.

Една нощ, след завръщането ми в Мексико, изведнъж се събудих с усещането, че в стаята ми е влязло зло присъствие. Сърцето ми беше лудо и когато отворих очи, видях пред себе си сатана. Тялото му и крилата му изпълваха по-голямата част от стаята. Лицето му беше червено и пълно с изпъкнали черни вени. Зъбите му бяха свирепи, като на вълк, който се готви да нападне. Тялото му беше черно и стройно. Крилето му бяха като на дракон и изглеждаха като направени от огън. Очите му бяха жълти с наситени черни зеници. Гледаше ме с омраза и с решимост да ме убие.

Вгледах се в него и за моя собствена изненада цялото ми същество изпадна в абсолютен покой. С пълно спокойствие попитах Святия Дух какво да направя. Той отговори: "Прояви Кръвта на Исус, която е в теб."

В този момент видях, че тялото ми отново е почервеняло, изцяло пропито с тази прекрасна кръв, която победи дявола на кръста. След това се съсредоточих изцяло върху силата, която е в тази кръв. Изведнъж тя започна да блести. От кръвта излезе мощен взрив от сила, като огнена мълния, която буквално удари дявола с ток, карайки го да бяга от присъствието ми.

Стаята беше изпълнена с Божието присъствие. Тялото ми беше лишено от всякаква сила поради огромното количество добродетел, което ме беше напуснало. В същото време, цялото ми същество се радваше на чудната победа, която Господ ми беше дал.

Отново си помислих за стиха, в който се казва:

А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си дотолкова че да бягат от смърт. - Откровение 12:11

Божията армия в последните дни ще бъде народ, който наистина разбира кръвта, войни, изпълнени с тази сила в техния дух, и напълно непобедими. Дяволът много се страхува от онези, които разбират тази тайна.

Кръвта говори

Божията заповед казва, че кръвта говори. Кръвта на Авел говори за отмъщение, както видяхме преди, а кръвта на Исус говори за милост.

Кръвта има много специално звучене в духовния свят. Невинната кръв на мъчениците вика ден и нощ, за да може Бог да им въздаде справедливост. Тяхната кръв е пред трона на Отец, като паметник, който ще отприщи съд над империята на злото.

В Библията се казва, че Божият Син се е явил, за да унищожи делата на дявола. Кръвта на Исус е най-големият елемент на застъпничество, с който Исус се моли за нас пред Отец.

Когато кръвта на Исус се прояви в царството на тъмнината, тя издава толкова силен звук на съд, че ужасява армиите на дявола. Този звук отваря и най-гъстия мрак, за да може да се прояви Божието присъствие.

Спомням си едно силно преживяване, което се случи в края на 90-те години на миналия век. В щата Чиापас, в югоизточната част на Мексико, се беше надигнало партизанско движение. Хиляди християни бяха убити от терористичната група.

Кръвта на нашите братя се разнесе из цялата страна. Болката от случващото се, ме държеше буден през нощта, а аз прекарвах цели нощи в застъпничествово.

Заради кръвопролитията правителството е отказало достъп на всички външни министри до тази държава. Пасторите искаха да се възползват от кризата, за да продължат делото на Евангелието за хората, които страдаха там. Те искаха да доведат евангелиста Алберто Мотеси за голям евангелизаторски кръстоносен поход, но не можах да получа необходимите разрешителни.

Господ ми говори и каза: *"Те го победиха с кръвта на Агнето, със словото на своето свидетелство и с това, че не обичаха живота си пред лицето на смъртта. (Откровение 12:11) Иди и прояви звука на Моята кръв в сърцето на конфликта в Чиापас"*.

Подчинявайки се на думите Му, наехме арената за бикове в Сан Кристобал де лас Касас и призовахме Божия народ. Тази нощ беше необикновена. Видях как небето стана червено, сякаш воал от Неговата кръв покри града. Онова, което виждах, беше физическо, но в духовния свят знаех, че кръвта Му слиза, за да извърши нещо чудесно. Започнахме да се покланяме, възхвалявайки Кръвта на Исус. Когато помазанието достигна своя връх, Господ ми каза: "Сега пророкувай, че звукът от кръвта на мъчениците, който е над града, ще се прояви." Направих го и след това се умълчахме.

От земята започна да се чува звук. Той приличаше на ехото в арената за бикове, идващо от хиляди индианци. Можех да го видя с духовните си очи. Той се издигаше нагоре, като се опитваше да докосне мантията от кръвта на Исус, която ни покриваше. Имаше голямо очакване. Изведнъж звукът и мантията на Неговата кръв станаха едно цяло в небето. Усети се експлозия от сила и Бог изпълни мястото с присъствието Си. Хиляди хора паднаха на земята, те бяха изпълнени с Божието помазание. Небесата се бяха отворили по необикновен начин. На Бога да бъде слава!

От този ден нататък терористичното движение започва да се разпада. Вратите бяха отворени и правителството даде разрешение за кръстоносния поход на брат Мотеси. Благодарение на проявената Кръв на Исус имаше голяма жътва. Понякога се налага да правим неща, които не разбираме с естествения си ум, но Божието царство не е от този свят. Кръвта на Исус говори за милост към Отца, за съд над дявола и за праведност и святост към нас. Когато прием Неговата кръв, Неговата праведност и святост стават част от нас. Изпълваме се със светлина, за да видим скритите си греховни области и погрешните си мотиви, и се изпълваме със страх от Бога.

И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите. И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите. - Деяния 2:42-43

Кръвта победи неправдата, бунта и греха

Тези три неща са структурата на властта, която дяволът установява в човека чрез семето, с което е заразил природата ни след грехопадението.

Беззаконието е коренът на злото, който се е загнездил в човека и поражда у него желание да съгрешава. Грехът е плодът, който се получава, когато беззаконието е активно. Бунтът е силата, която подхранва беззаконието, така че то непрекъснато подтиква човека към грях.

Завършеното дело на кръста слага край на цялата структура на демоничната власт.

Но Той бе наранен поради нашите престъпления, бит бе поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Праведният Ми Служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него и Той ще се натовари с беззаконията им. - Исая 53:5; 11б

Трябва да разберем, че работата на кръста е абсолютна. Това, което Исус направи, Той го направи веднъж завинаги, но ние сме отговорни за това да ПРИЗНАЕМ ЗА СЕБЕ СИ това, което Исус победи за нас на кръста.

Например, Исус умира за всички грешници. Въпреки това не всички хора са спасени. Всеки човек трябва да дойде при Господ с покаяние и да приеме за себе си изкупителната жертва на Исус. Ако това не се случи, опрощението на кръста няма да действа в този човек.

Това важи за всяка част на кръста. Ето защо Господ ни предоставя чудесен ключ, за да можем да притежаваме всичко, което Той е направил за нас. Този ключ е да ядем Неговата плът и да пием Неговата кръв. Когато човек дойде на светлина и ходи в светлина, кръвта на Исус го очисти от всеки грях (*1 Йоан 1:7*).

Когато апостол Павел, в своето писмо до коринтянит, е установява Господната вечеря, той ни казва да изследваме себе си, преди да приемем елементите. Казва ни да оправим нещата с Бога, да дойдем на светло, за да се очистим с Неговата кръв.

Когато вярващият трябва да се бори, за да се отдели от греха, това се дължи на силното присъствие на беззаконието в живота му. Много пъти тази неправда е подсилена от нечисти духове, които правят битката още по-трудна. Решението е да предприемете стъпката на покаянието, като желаете с цялото си сърце Божията сила да ви освободи и да ви преобрази. Тази решителност на сърцето, заедно с кръвта и плътта на Исус, ще даде на вярващия пълна победа. Властта на възкресението е установена във всеки истински вярващ, така че той може да изгони всеки измъчващ го демон.

По-нататък в тази книга ще разгледам по-подробно силата на Неговата плът да побеждава греха. Но засега искам да разберете как действа кръвта в този контекст. Кръвта има очистираща, пречистваща сила, която прониква в най-дълбоките корени на беззаконието в живота ни. Но за да изпитаме такава пълна победа, наистина трябва активно да прилагаме кръвта. По същия начин, по който естествената кръв има пречистваща сила, за да премахне токсичните елементи и отпадъци, кръвта на Исус също ни пречиства от всичко нечисто. В естествени условия кръвта прочиства тялото и го снабдява с хранителни вещества, като например кислород. Кръвта пречиства, подхранва и регенерира цялото ни тяло. В духовен план кръвта на Исус изтръгва всеки корен на беззаконието, унищожава крепостите във вътрешния ни човек и ни осигурява елементите на живота и силата, които ще ни пренесат от слава в слава. Когато християнинът се бори за святост, кръвта, която той пие ден след ден чрез Причастието, ще го възроди. Грехът не само ще бъде унищожен, но Господ чрез Своята кръв ще ни нахрани със Своята воля. Нашите греховни желания се превръщат в добри, свети желания. Непреодолимият стремеж да вършим зло, да лъжем, да преследваме плътски желания, се заменя със стремеж да вършим добро и да се приближаваме към Бога.

Кръвта на Исус извлича грешниците от властта на ада Видение за кръвта и огъня

Преди години Господ започна да ми говори за три последни проявления на Святия Дух. Пророк Джо пророкува за изливането на Божия Дух, което се изпълни частично в деня на Петдесетница.

Още и на слугите си, и на слугините Си ще изливам от Духа Си в онези дни, и ще пророкуват. И ще покажа чудеса на небето горе и знамения на земята долу - КРЪВ И ОГЪН, И КЪЛБА ОТ ДИМ. - Деяния 2:18-19

Тук Писанието не говори за ядрени катастрофи, както смятат някои. Става дума за изливането на Святия Дух. Кръвта, огънят и димът бяха трите елемента, които присъстваха в скинията, когато Господ се яви. В деня на Петдесетница Духът идва чрез огън, под формата на горящи езици, над главите на вярващите. Но димът и кръвта не се виждаха. Те са запазени за пълното изпълнение на последните времена. Размишлявах за това какво би могло да бъде, докато бях на кораб в Средиземно море, и Господ ми позволи да видя чудесно видение. Връщах се от първото си посещение в Йерусалим. Сърцето ми се късаше, когато виждах мерзостите и идолопоклонството, които се извършваха в светия град. Изкачих се на най-високата палуба на кораба. Беше нощ и небето беше пълно със звезди. Това беше същата небесен свод, който Авраам е видял преди хиляди години, когато Бог му е дал обещание за това колко безбройни ще бъдат поколенията му. Плаках за хилядите души, които все още са в плен на дявола и които трябва да познаят Исус. Докато се молех, Божият Дух взе духа ми и го отведе между небето и земята. Изведнъж видях, че съм окачен в стратосферата, и ясно видях земята, гигантска под краката ми. Видях континентите: Европа, част от Азия и част от Африка. Бяха черни като въглища и дишаха като слаб човек, който се бори за живота си с последните си вдишвания. Изведнъж видях огромен огнен вихър, който се появи под континентите и хиляди души бяха засмукани от него. Те бяха повлечени към ада. После видях дебели жени с Библии в ръце, които се вихреха надолу към ямата. Те крещяха от мъка. Попитах Исус кои са тези дебели жени. Той ми каза: "Те са цели църкви, пълни с умствени знания, но потопени в греха. Те говорят за Мен, но не Ме познават. Аз говорих за тях, когато бях на земята:

Не всеки, който Ми казва: "Господи, Господи", ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата, ще влезе. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: "Господи, Господи, не пророкувахме ли в Твое име, не изгонвахме ли в Твое име демони и не вършихме ли в Твое име много чудеса? И тогава Аз ще им кажа: "Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие". - Матей 7:21-23

Когато видях това, сърцето ми припадна вътре в мен. Искях да направя всичко необходимо, за да ги спра да отидат в ада. Тогава в небето, над континентите, в устието на вихъра, се появи гигантски Кръст. Беше толкова голям, че беше по-голям от земята, и се издигаше чак до мястото, където бях аз. Кръстът беше направен от огън и кръв. Тези два елемента се въртяха и излъчваха от него. Тогава от Кръста излезе мощна сила, която се опитваше да погълне всичко към него. Дори континентите сякаш бяха погълнати от Кръста. Хиляди хора бяха привлечени към него, а силата, която излизаше от него, беше много по-голяма от тази на огнената вихрушка. После видях земята, покрита с кръвта на Исус, докато Кръстът продължаваше да упражнява своята сила. Видях милиарди хора, които населяват планетата. Всички, без изключение, имаха част от тази кръв върху главите си, която плачеше за тяхното спасение. Видях как Святият Дух бавно се спуска над цялата земя и в небето се чу гръм, който каза: "Ще излея Духа Си върху всяка плът!" В този момент Духът влезе в контакт с Кръвта, която покриваше планетата. Получи се ефектът на атомна бомба, която изпълни със сила всички континенти. Милиони хора се надигнаха и бяха погълнати от огромния Кръст. В Небето се чуха още гърмежи и оттам се чу глас, който каза: "Присаждам в Кръста Моите истински слуги. Те ще проявяват Моята сила от Кръста и в тях ще се вижда силата на Моята кръв и огънят на Духа. Призовавам Моите синове и Моите слуги да влязат в Кръста на Моята Сила." Когато видението приключи, духът ми се върна на кораба. Оттогава това преживяване мотивира живота ми да живея и проповядвам силата на Кръста.

И като заличи противния ни в постановленията му закон, който ни беше враждебен, махна го и го прикова на кръста. И като обезоръжи началствата и властите, изложи ги на явен показ, възтържествувайки над тях чрез кръста. - Колосяни 2:14-15

ЧАСТ

Тайната на Тялото Христово

Исус дойде, за да установи тялото Си на земята

Бог е дал на Исус, втория Адам, цялата власт и господство не само на земята, но и на небето. Неговата мисия е да установи царството на Своя Отец във всеки народ. А за да направи това, Той се нуждае от Своето тяло, което се състои от нас.

Както вече видяхме, Божият Дух се съединява с нас чрез Причастието, като ни прави едно с Отца и Сина. Господ ни предава Своя собствен живот и ни присажда в Своето тяло.

Защото чрез един Дух всички ние, било юдеи или гърци, било роби или свободни, бяхме кръстени в едно тяло и всички пихме от един Дух. - 1 Коринтяни 12:13

Божията заповед казва в Ефесяни 4:10-14, че след като Исус се възнесе на небето, Той изпълни всичко, установявайки Своето мистично тяло на земята.

Волята на Исус е Неговото тяло да расте, докато достигне цялата пълнота, която е в Него. Това ще стане, когато всички негови членове работят в свършена координация. Исус наблюдава завършеното дело от Небето, където Той е главата. Ние сме Неговото тяло, което се движи в хармония с Него.

След като загубихме същността на Причастието, ние загубихме и превъзходството на тялото. Тялото се раздели и остана разчленено на земята. Опитваме се да го обединим чрез хиляди проповеди, които служат само, за да ни накарат да се чувстваме виновни, но им липсва обединяващата сила, която идва само от яденето на Неговата плът.

Павел се молеше за отваряне на очите ни, за да можем да видим и разберем кои сме и какво означава да бъдем Негово тяло. Реалността на това, че сте Негово тяло, не означава, че сте членове на някаква организация или че имате пропуск за рая. Да бъдеш Негово тяло е силна истина. Това означава буквално да сте Исус на земята, с цялата Му власт и добродетели.

Непрестанно благодаря на Бога за вас и ви споменавам в молитвите си, дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просветли очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното Негово наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите, според действието на могъщата Негова мощ, с която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната Си страна на небесата, далеч по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всеки чин, с който се именуват не само в този свят, но и в бъдещия. И всичко покори под нозете Му и постави Го глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всички. - Ефесяни 1:16-23

Това е един от най-силните пасажии в Новия завет. Ако обаче очите ни не са просветени, за да живеем в силата на тази истина, ще продължим да се държим като християни, които ходят на църква и имат много проблеми, вярвайки, че Бог понякога ни чува, а друг път не ни чува. Какъв е ключът за просветление на очите ни, за да можем да променим ограниченото си зрение? Това е разчупването на хляба на Причастието, което разкрива Христос в Неговата слава.

По пътя към Емаус учениците вървят с Исус и Го чуват да говори. Но въпреки че Неговото помазание съживи душите им, те не Го разпознаха. Така вървят и много християни. Те са до Исус. Чуват Го и усещат Неговия Дух, но не разбират, че наистина са с Него и в Него като Негово тяло. При разчупването на хляба, Исус ни се разкрива и в нас.

И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; но очите им се удържаха да не Го познаят. И като седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и даде им. И очите им се отвориха, и Го познаха; а Той стана невидим за тях. - Лука 24:15-16; 30-31

Исус имаше цел да причини тази слепота и след това да я премахне. Той искаше да подчертае важността на най-голямото наследство, което ни оставяше - разчупването на хляба.

Яденето на Неговата плът ще отвори очите на нашето разбиране, за да познаем всички богатства, които Той ни е дал, за да Го видим лице в лице. Да Го виждаме не е привилегия на малцина, това е наше наследство и то ни преобразява в Неговия образ.

Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, а вие ще Ме виждате; понеже Аз живея, и вие ще живеете. В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Отца Си, и вие в Мене, и Аз във вас. - Йоан 14:19-20

Обърнете внимание на тези два пасажа как нашите духовни очи са отворени. Тогава можем да Го видим и да Го погледнем. Знаем, че наистина сме един дух с Господ. Когато очите ни се отворят, цялата ни перспектива за нещата ще се промени.

Разпознаване на тялото на Господ

Фактът, че Исус е дошъл, за да установи Своето тяло на земята, е от голямо значение, защото така Бог осъществява Своите планове в нас. Именно чрез Своето мистично тяло (нас), Той управлява и въвежда Своето царство на земята. Правилното разпознаване на тялото е от съществено значение за взаимоотношенията ни с Отец.

Новозаветните апостоли искат да се уверят, че разбираме какво означава да разпознаваме тялото на Господ. Непознаването на тялото или погрешното му разбиране ще доведе до болести, слабост или дори смърт на физическото ни тяло.

Днес това е един от големите проблеми, с които се сблъскваме. Тялото Христово е осакатено, разделено във всички части на земята. Хиляди християни боледуват, а мнозина умират, защото нападат или унищожават тялото на Господ, което е Църквата.

1 Коринтяни, глава 11 е един от пасажите, които най-често се използват по време на ритуала на причастието. Той обаче е и един от най-неправилно тълкуваните.

Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох, че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб, и като благодари, разчупи и каза: Това е Моето тяло, което е [разчупено] за вас; това правете за Мое възпоминание. Така взе и чашата след вечерята, и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание. Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете [тази] чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато дойде Той. - 1 Коринтяни 11:23-26

Приемането на причастие всеки ден започна да ми отваря очите за прекрасната истина в този пасаж. Първото нещо, което Духът ми показа, е, че тялото на Господ е било разчупено за нас. Това не само говори за Неговата велика любов към света, но и ни поставя на арената на разбирането за това какво са произвели нашите грехове във физическото тяло на Христос.

Веднъж, докато ядах от плътта Му, Го видях прикован на кръста, с отворени рани и обезобразено лице. Можех да видя всеки от моите грехове във всяка от Неговите рани с моето име, изписано върху тях. Тогава чух гласа Му ясно да ми казва: "*Това е Моето тяло, което беше съкрушено заради теб.*"

Изпитвах ужасен трепет, когато разбрах, че моите грехове са разпънали на кръст Божия Син. Аз, Ана, с моите дела жестоко погубих любимия си Исус. Аз Го умъртвих. Ние Го убихме. Разбирането на този факт ни води до истинско обръщане. Това казва апостол Петър, изпълнен със Святия Дух, на юдеите в деня на Петдесетница:

И тъй, нека знае добре целият Израилев дом, че този Исус, Когото вие разпнахте, Него Бог е направил и Господ, и Помазаник. Като чуха това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петър и на другите апостоли: "Какво да сторим, братя?" - Деяния 2:36-37

Когато разберем, че всеки един от нас Го е убил, и когато видим ясно, че собствените ни грехове са Го пронизали, тогава душите ни ще се изпълнят с болка, а тя е тази, която поражда истинско покаяние. Как бих могъл да видя, че моите греховни дела жестоко Го нараняват, а след това да се върна към тези греховни дела и отново да извърша същите грехове?

Първобитната църква е живяла така всеки ден. Когато разчупваха хляба между братята, те си спомняха какво са направили техните грехове на тялото на Господа. Докато разчупваха хляба, те се гледаха в очите на другите и видяха как бяха наранили тялото на Исус. Душите им го преживяваха всеки ден. Усещаха го в сърцата си и то ги преобразяваше.

На иврит думите "в памет на мен" означават живо преживяване на дадено събитие, сякаш то се е случило в този момент. Ежедневното разчупване на хляба в домовете им е нещо, което дълбоко е повлияло на начина им на живот, на начина, по който са мислили, обичали и познавали Исус. То се отрази на начина им на общуване помежду им и дори на начина, по който се отнасяха към невярващите. Страхът от Бога изобилстваше в живота им. Святият Дух беше в състояние да прави всякакви знамения и чудеса в среда, в която всички ходеха в святост. Прости ученици като Анания бяха водени от Духа до невероятни пророчески нива. Това беше използвано, за да се занесе Евангелието на големия гонител на Църквата, Саул от Тарс, който също беше изцелен и получи Святия Дух чрез него. Савел е повлиян от този непознат брат и се превръща в един от най-великите апостоли: Павел.

Да си християнин, по онова време, е нещо видимо, осезаемо и достойно за възхищение. Те са се ползвали с благоволенieto на хората, защото вярващите са били хора, изпълнени с Божията любов. Хората искаха това, което те имаха. Най-голямата им грижа беше да не получат удобствата на този свят на всяка цена. Тя беше всички да познаят могъщия Спасител, който беше преобразил сърцата им. Разказът за Тайната вечеря продължава с думите:

Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете чашата, вие възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде. - 1 Коринтяни 11:26

Прокламирането на смъртта на Господ означава да говорим за Неговата смърт и да я разбираме във връзка с нашите собствени дела. Това означава да разберем и да говорим за това, което нашият грях е причинил на Исус, за това как нашето беззаконие Го е накарало да умре.

Трябва буквално да се храним с това знание, докато всичко, което правим и мислим, не се насити с Неговата жертва, така че Неговият живот да се прояви чрез нас. Неговата смърт е тази, която победи смъртта и империята на дявола.

Всякога носим в тялото си умирането на [Господа] Исуса, за да се открие в тялото ни и животът на Исуса. Така че смъртта действа в нас, а животът – във вас. - 2 Коринтяни 4:10; 12

Превръщането на Причастието в безжизнен ритуал води до обратен ефект. В църквата настъпват съд, болест и смърт. Ето защо виждаме толкова много болести сред вярващите, както физически, така и духовни.

Затова, който яде хляба или пие Господнята чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие, без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждение на себе си. По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали. Но ако разпознавахме сами себе си, нямаше да бъдем съдени. А когато биваме съдени, с това се наказваме от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света. - 1 Коринтяни 11:27-32

Разчупването на хляба създава единство

Ранната църква е разпознавала тялото на Господа в контекста на огромната жертва на Христос и го е ценяла всеки ден от живота си. Те също така оценяваха Неговото тяло, съставено от

всички вярващи. Разпознаването на тялото на Господ не свършва с кръста. Неговото мистично тяло на земята също е от голямо значение за Господ.

Чашата, която беше благословена, и която ние благославяме, не е ли това да имаме общение в Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение в Христовото тяло? Тъй като ние, ако и да сме мнозина, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в единия хляб участваме. - 1 Коринтяни 10:16-17

Ранната църква осъзнава, че разчупването на хляба има свръхестествена сила, която поддържа единството на Христовото тяло. Божията любов, която свързва всички, които са Негови деца, се проявява чрез този акт. Те не само се обичали един друг като тяло, но имало и нещо мощно, идващо от Небето, което правело това единство възможно. То не беше нещо измислено чрез проповеди, а нещо истинско, което произлизаше от Духа. Всъщност, когато Светият Спириус слезе върху тях в деня на Петдесетница, въздействието на любовта в това изливане беше толкова голямо, че ги накара да имат всичко общо и на никого не липсваше нищо.

Когато хлябът се разчупва на парчета, той поражда противоположна сила, отделените членове ще се привличат, за да образуват духовното тяло. Тялото (хлябът), което е разделено в естествения свят, се обединява в духовния. Да действаме в духа, противоположен на този, който искаме да завладеем, е духовен принцип. Чрез Своята смърт Исус произведе живот в нас. Неговото наранено тяло произведе здраве. Неговото смирение победи гордостта. Неговата истинска любов обезоръжи омразата. Съгласно този принцип разчупването на хляба, символ на Неговото прободено тяло, освобождава сила, която по свръхестествен начин свързва онези, които са законно Негова църква.

След като изядем хляба, ние се потапяме в духовното тяло на Христос по целия свят. Отвътре можем да започнем да привличаме всяка една от частите, които Бог е предопределил да бъдат съединени с нас. Когато тези точно определени органи се слепят, ние ще влезем в свършената си функция в Неговия жив организъм.

Днес тялото е разпръснато навсякъде. Понякога членовете му са свързани с нефункциониращи стави, които далеч не ни помагат, а ни карат да се разграждаме. Бог има сухожилие, мускул, нерви и вени, точно предназначени за всяка кост. Господ знае кои органи да събере, за да може стомахът да храносмила, и кои части да постави около белите дробове, за да могат те да дишат. Проблемът днес е, че тичаме зад нечие помазание, зад чуждо учение, зад традициите на другите или зад съживлението на някое друго място. В резултат на това имаме ухо, което е заобиколено от пръсти; черен дроб, който е залепен за окото, и бели дробове, които трябва да отидат в маркетинговата система на света, защото носят е твърде зает да се опитва да вкара въздух в бъбреците. Хиляди служения се дават, борейки се да оцелеят, опитвайки се в плътта си да създадат контакти, които да им помогнат. Те си казват един на друг: "Ще направя малко връзки с обществеността, с тези министерства, защото ако те ми помогнат, ще успея". Други казват: "Ще изпратя всички тези писма, за да видя кой ще ми помогне финансово". За съжаление пощенската кутия на всеки е пълна с молби от министерства, да искат средства за хиляда и една кауза и повечето молби остават без отговор. Причината е, че Божието царство не работи по този начин. Господ е предопределил всички човешки и финансови елементи, които са ни необходими, за да функционираме.

Може би ние не знаем дали сме кост, сухожилие или мускул, но Той знае. Когато ям Неговата плът, виждам тялото Му по света, и в тази близост с Неговия Дух пророкувам на органите, които трябва да се присъединят към мен, за да дойдат и да ме намерят по свръхестествен начин. Заповядвам за божествените назначения, които Бог е предопределил за мен да се проявят. Заповядвам на финансовите инструменти, които Исус ми е дал още преди основаването на света, да влязат в контакт с мен. Моля божествената кръв, която тече в тях и в мен, да ни свърже в един функционален, свършен орган. Не е нужно да търся помощ в най-популярните служби. Трябва да чакам моя Небесен Отец и ТОЙ ще го направи.

Актът на разчупването на хляба не само обединява църквата от една епоха, но ни свързва с тялото на Христос през цялата история. Ние сме част от едно голямо, вечно семейство. Божието царство е вечно. Времето съществува само в природната сфера. В тялото има стави, които са вечни и от които можем да вземем помазанието, което е останало спряно във времето, или да отворим отново кладенци на съживление, съществували на други места.

Всеки от нас принадлежи към линията на помазанието, която е спряла със смъртта на онзи прекрасен човек, който е трябвало да я предаде на нас, когато отиде при Господ. Може би вие сте наследник на невероятно помазание и никога не сте го поискали. Въпреки това яденето на хляба го обединява с вас. Ние с вас сме просто звена в делото, което е продължило за поколенията преди нас и което ще използва живота ни, за да предаде щафетата на следващото поколение.

Когато Саул от Тарс призовал да пребият Стефан с камъни, в краката му паднала мантията на мъченика. Стефан прощава на палачите си. Когато направил това, неговото помазание и мисията му останали да висят във въздуха. Това убийство беляза Саул. Когато се обърнал към Исус и станал част от Неговото тяло, той станал длъжник на онези, които бил убил. В този акт съдбата и помазанието на Стефан се обединяват с Павел, който продължава делото, прекъснато от смъртта.

Със съпруга ми живеем в Джаксънвил - мястото, където първите християни са се приземили в САЩ, много преди пилигримите да пристигнат в Нова Англия. Това са били френските хугеноти, които са избягали от Европа по време на инквизицията, предизвикана от Реформацията. Когато пристигнали на брега на Сейнт Огъстин, те посветили земята с Псалм 132, заявявайки, че този народ ще се нарича Сион и че тя ще бъде страна на поклонение пред Бога. Испания изпрати кораб с войници, които избиха Божия народ, оставяйки мисията им незавършена.

През 2004 г. Бог ни говори да възстановим съдбата и делото на хугенотите, които бяха спрени във времето. Тогава доведохме група потомци на тези мъченици от Франция. След 440 години хугенотите влязоха, пеейки псалми, отново на брега на Съединените щати. Като потомък на испанците поисках от тях прошка и заедно се причастихме, правейки се на длъжници на нашите братя, загинали на тези брегове. Нещо много силно дойде върху нас от Бога, тъй като се обединихме с историята, чрез разчупването на хляба, във вечното тяло на Христос. Сигурни сме, че Бог ще ни използва, за да освети Съединените щати и да ги превърне отново в нация за поклонение.

Дяволът не може да изтрие това, което Бог е замислил. Рано или късно Бог свързва Своето тяло с историята, за да установи това, което е решил. Онова, което започна по време на Реформацията, не е приключило. Онова, което е започнало на улица "Азуса", в Уелс, Пенсакола и на други места, които са видели Божията слава, отново ще бъде преживяно от НЕГОВОТО тяло в този век.

В Библията или в историята на Църквата има хора, към които изпитваме изключителна близост. Това се дължи на факта, че може би сме част от духовния орган, който започва с Давид, Джон, Павел и много други. Духовните ни предци може да не са непременно членове на нашето семейство по кръвна линия. Например Бени Хин, който очевидно има над себе си мантията на Катрин Кулман, никога не я е познавал лично, нито пък тя е била негова духовна майка.

Въпреки това Бог е организиран съвместна работа на небето, която е родила мощно служение. Познавам хора, които, когато за първи път преминават през дадена земя, се чувстват така, сякаш духът им принадлежи на това място. Напълно възможно е, част от духовното им наследство да се намира в този регион.

Бог не само иска да унищожи духовното наследство на злото, което идва от беззаконието на бащите ни, но и да получим благословеното наследство, което идва от Неговото тяло, което се предава на поколенията.

Разчупването на хляба е прекрасна форма на молитва, която ни свързва не само с историята, но и с бъдещето, за да привлечем нови вярващи към тялото. Когато ядем от Неговата плът, трябва да призовем в тялото на Христос онези, които ще станат част от него.

И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволенieto на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше към тях онези, които се спасяваха. - Деяния 2:46-47

Разчупването на хляба изгражда Неговата скиния в нас

Исус е първородният от всички братя, които съставляват Неговото тяло. Като Син на Бога, Той е първата жива скиния, в която се помещава цялата Божия пълнота. Неговата плът беше шатрата, в която щяха да живеят Отец и Святия Спиридон.

Бог желае тази скиния да бъде изградена на земята чрез църквата. Мнозина смятат, че това става автоматично, когато някой каже на Исус: "Ела и живей в сърцето ми". Когато някой е истински обърнат, Господ посажда в него Своето семе на спасение, така че той получава правото да се нарече Божие дете. Това е титла или семейна връзка, която Бог дава на вярващия, който започва да ходи с Него. Неговото жилище ще зависи от това какво правим с голямото съкровище, което Той е поставил в ръцете ни. Ние имаме ъгловия камък, но Бог иска завършената сграда да бъде в нас.

В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Отца Си, и вие в Мене, и Аз във вас. Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми, и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си на него. Юда (не Искариотски) му казва: Господи, по коя причина ще явиш Себе Си на нас, а не на света? Исус в отговор му рече: Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го люби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него. - Йоан 14:20-23

Забележете, че Божието жилище не е установено, докато вярващият не е доказал, че спазва Неговите заповеди и Неговото Слово.

Днес състоянието на църквата е в тежко положение. В огромна част от хората духовният храм на Бога е в руини. Бог ни е призовал да бъдем Негов жив храм на земята, но в действителност малко хора ходят в разбирането на това високо призвание. По духовна аналогия Бог показва на пророк Агей защо народът Му изпитва голяма липса.

А за самите вас време ли е да живеете в своите обковани с дъски къщи, докато този дом остава пуст? И сега така казва Господ на силите: Помислете за постъпките си. Посяхте много, но малко събрахте; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но никому не му е топло; и надничарят приема заплатата, за да я сложи в пробита кесия. - Агей 1:4-6; 9

Това пророчество, което е написано по отношение на физически домове, днес се тълкува и като духовни домове. Всеки един от нас е дом, както духовен, така и анатомичен или телесен. По-голямата част от времето и силите ни се използват за изграждане на самите нас. Ние сме много заинтересовани да се уверим, че имаме всичко, от което се нуждаем. Милиони молитви са съсредоточени само върху: "Дай ми, направи ми, помогни ми, излекувай ме, осигури ми, изпълни ме". В Своята безкрайна любов Бог ни дава това, за което молим, в една или друга степен. Той ни изпълва със Своя Дух. Той ни украсява с духовни дарове. Той ни покрива с благодат и милост. Той ни очиства и ни разкрасява. Нашите домове са сътворени от Него.

Огромното мнозинство от хората в църквата са отклонили погледа си от Исус, като основен фокус на поклонението и познанието, за да служат на себе си. Песните, които се пеят, са свързани с това, което искаме от Него. Проповедите се фокусират върху по-добър живот за "нас", как да постигнем земен успех и да имаме победа в това, което правим. По тънък начин, задоволявайки, познавайки и почитайки. Бог, няма значение, и нашите приоритети заместват Неговите. Нашите домове са все по-богато украсени, а вътрешният храм, Неговото жилище,

лежи забравен и в руини. Да научите за Бога от другите е красиво и необходимо. То обаче никога няма да замени интимното общуване с Неговия Дух. Познаването Му е лично преживяване и то е различно за всеки човек. То е това, което ни утвърждава и утвърждава, за да не можем да бъдем разклатени.

А това е вечен живот, да познаят Тебе, Единия Истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил. - Йоан 17:3

Разчупването на хляба ни отвежда до това преживяване на познаването Му, при което очите ни се отварят, за да можем да Го видим, а ушите ни да Го чуят. Господ дава ключ на Агей, затова как да построи храм, така че Отец и Синът да живеят в него:

Качете се на планината, докарайте дърва и постройте дома; и аз ще благоволя в него, и ще се прославя – казва Господ. - Агей 1:8

Дървото символизира човешката природа на Исус, Неговото тяло. Това не е дърво, което може да се намери в долините, на ниските места, в "добрите идеи" и "добрите програми" на хората. Това е дърво от височини, което се намира само в светата Божия планина. Това е мястото, където Дървото на живота пуска корени, за да се слее със Светата планина на Бога.

"Изкачи се на планината и донеси дърва" означава да се изкачиш до Духа и да ядеш от плътта на Исус. Това означава да донесем всичко, което символизира Неговото тяло, дървото, и да го превърнем в Божия храм в нас.

Всеки път, когато ям от Него, аз изграждам Неговото жилище в мен и Той се формира в мен.

Скинията в пустинята показваше всичко, което Исус щеше да бъде в плът. Божията слава беше обвита с покривало на чистотата, покривало, което представляваше Неговата кръв, и покривало, което символизираше смирението на външния Му вид. Огнената колона беше видимото присъствие на Бога на земята, установено над тази скиния. Това ще се случи и с онези, които ходят в чистота, смирение и които са изпълнени с Неговата кръв, изградени в истински Божии храмове.

Силата, съдържаща се в тялото Тялото Му беше наранено, за да ни даде здраве и изцеление

Когато размишлявам върху всичко, което Исус победи на кръста, се удивлявам, че буквално всичко е победено в тази победа. Въпреки това ми е тъжно да виждам, че само малцина се възползват от нея, за да живеят свръхестествено. Както вече споменах, броят на болните хора в църквата днес е драматичен. Те харчат хиляди долари за лекарства и болници, докато Исус вече е победил над болестите. Той е решението, а не лекарите от този свят.

Големият въпрос е защо Църквата не се радва на здравето, вече закупено от нейния Спасител?

Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, за поразен от Бога и наскърбен. Но Той бе наранен поради нашите престъпления, бит бе поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докараващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. - Исаия 53:4-5

Отговорът отново се намира в разбирането на Причастието.

В откъса от 1 Коринтяни, 11 глава, който изучавахме, Павел говори за здравето, във връзка с разпознаването на жертвата на Исус, когато участваме в Причастието.

Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете чашата, вие възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде. Затова всеки, който яде хляба или пие чашата на Господа по недостоеен начин, ще бъде виновен за тялото и кръвта на Господа. Но човек трябва да изследва себе си и при това да яде от хляба и да пие от чашата. Защото онзи, който яде и пие, яде и пие

присъда за себе си, ако не преценява тялото правилно. Поради тази причина мнозина сред вас са немощни и болни, а мнозина спят. Но ако съдехме себе си правилно, нямаше да бъдем съдени. Но когато сме съдени, ние сме дисциплинирани от Господ, за да не бъдем осъдени заедно със света. - 1 Коринтяни 11:26-32

Приемането на Причастието като ритуал, без да преценяваме в собствения си живот какво са причинили грехът, бунтът и беззаконието на Исус, ни поставя в опасно положение. Нищо не ми причинява по-голяма болка от мисълта, че моят Господ е бил жестоко измъчван и разпънат на кръст, за да живеем в здраве и святост и да виждаме хора, някои от които бягат към медицината, или още по-лошо, бягат към греха. Това е все едно да кажем на Исус: "Имам по-добри отговори от Твоите за моето здраве" или "Имам по-добри начини да живея живота си от тези, които Ти си предвидил за мен".

Не искам да осъждам никого с това, което казвам, тъй като и аз не знаех как да притежавам здравето си. Беше ми много лесно да изоставя греховния си начин на живот, защото откакто се спасих, обичах Исус с цялото си сърце. От този момент нататък не исках да правя нищо, което би Го обидило или наранило. Но здравето ми беше друг въпрос. Никога не бях виждала някой да живее в царствено здраве. Всички ми казваха, че Бог може да използва лекари, но нещо в мен казваше, че раните на Исус не са били напразни за мен. Ако Той беше платил, за да победи болестта ми по такъв болезнен начин, трябваше да има някакъв начин да успея да живея в здраве.

Някои теолози са изчислили, че израилтяните са живели около 450 години, без да се разболеят нито един човек сред тях. Това датира от времето на Мойсей, когато те ядат хляба, слязъл от небето, до момента, в който цар Аса отива на лекар и благословията приключва. През тези 450 години се случиха радикални Божии решения, в които Самият Бог причини смърт, чрез болест в определени случаи. Видяхме това с детето на Давид и Вирсавия, или с чумата, която Бог изпрати заради преброяването, извършено от царя. Това обаче било рядко явление сред хората, тъй като те живеели в здраве.

А в тридесет и деветата година от царуването си Аса се разболя от болест в нозете; обаче макар болестта му да ставаше твърде тежка, в болестта си той не потърси Господа, а лекарите. И Аса заспа с бащите си; и умря в четиридесет и първата година от царуването си. - 2 Летописи 16:12-13

Йехова е обещал да пази народа си и през това време изпълнява обещанието си. Дали това обещание няма да бъде още по-ефективно, след като Исус е носил в тялото си нашите болести?

Господ ще отстрани от тебе всяка болест и няма да докара върху тебе ни една от злите египетски болести, които познаваш; но ще ги наложи върху всички онези, които те мразят. - Второзаконие 7:15

Ако прилежно слушаш гласа на Господа, своя Бог, и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления, не ще ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм Господ, Който те изцелявам. - Изход 15:26

Бях чела тези пасажии много пъти. Бях присъствала на много кръстоносни походи за изцеление. Бях виждала Бог да прави много чудеса. Въпреки това, не знаех как да навляза в ниво, в което Кръстът е единственото нещо, от което се нуждаем, за да живеем в здраве. Когато получих откровението, за което пиша в тази книга, животът ми се промени. Започнах да присвоявам силата от раните на Исус за себе си всеки път, когато ядох от хляба.

В духовния свят духът ми ежедневно се съединяваше с тялото на Исус и Той поемаше всичките ми болести. Един ден изхвърлихме всички лекарства в къщата и решихме да живеем със силата на Кръста. Днес не се нуждаем дори от аспирин. Научихме се как да вярваме и да притежаваме наследството си. Яденето на Неговата плът, разпознаването и оценяването на това, което Исус направи за нас, ни отвежда до това ниво на здраве. Вечният живот на Всемогъщия, който живее

и се проявява в нас и чрез нас, е истинската надежда за слава. Нашият дух, обединен с този на Исус, побеждава всяка болест в тялото ни. Божието царство покорява цялата материя и внася божествен ред във всеки организъм.

Когато почувствам, че някоя болест иска да атакува тялото ми, вземам Причастие и се успокоявам, като позволявам на Божия Дух, който е животът в мен, да залее цялото ми същество. Благодаря на Исус, че позволи да бъде наранен и че даде живота Си за мен. Позволявам Му да знае, че това не е било напразно за мен. Никой лекар няма по-добър отговор от това, което Той направи за мен. Ако фактът, че не различаваме Неговото прободено тяло, носи присъда за болест и смърт, то оценяването и цененето му носи живот и здраве. Побеждаването на болестта може да отнеме дни или седмици, но Неговата сила е реална и обещанието Му е вярно.

Неговото тяло е истинската манна

Неговото тяло е истинска храна, която ни поддържа и ни дава сили.

На това Исус им рече: Истина, истина ви казвам, не Мойсей ви даде хляб от небето; а Отец Ми ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е хлябът, който слиза от небето и дава живот на света. - Йоан 6:32-33

Единството на духа ни с Исус не само дава здраве, но и сила и жизненост. Духовната храна осигурява свръхестествена сила, за да извършваме велики подвизи за Бога.

Хората, които живеят в естествения свят, не разбират откъде черпим жизнена енергия, за да извършваме всички неща, които правим в нашето служение, което е невъзможно със собствените ни сили. Всяка година служим на конференции в около 40 държави. Показваме се по телевизията, пишем книги, освобождаваме градове, рисуваме пророчески картини и сме записали 10 музикални диска, а се чувстваме с 30 години по-млади, отколкото сме.

В предишните глави говорих за духовната храна и за това как сме били поддържани в неописуеми условия.

Неговото тяло разпъва нашата плът

Може би най-големият проблем на всеки християнин е да разпъне плътта си, за да се уподоби на образа на Господ.

А които са Христови, са разпнали плътта заедно със страстите и похотите ѝ. - Галатяни 5:24

В Исус се крие силата да умъртвим всяко земно желание, като го поставим в нозете на Отца. Исус каза:

"Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е пратил." - Йоан 6:38

Исус е Агнецът, заклан преди създаването на света. Когато дойде на земята, всичко в Него говореше за жертва. Плътта Му беше пропита от лишения и послушание към смъртта. Когато ядем от Неговата плът, същото чувство нахлува в сърцето и емоциите ни. Неговият Дух има свръхестествена сила, която влага Неговите желания в душата ни и ни кара да се отвърщаваме от всичко, което не съответства на Неговата воля. Това е Божието семе, което живее и действа чрез нас, когато се храним с истинската храна, съдържаща се в Неговата плът.

Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговият зародиш пребъдва в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога. - 1 Йоан 3:9

Неговият живот в нас ни отделя от злото, унищожава делата на дявола, които са създадени в нас, и побеждава изкушенията.

Възможно е да живеем свято. Никой не може да ни предложи това, което нашият Създател ни дава според Своя съвършен замисъл. В Него ние постигаме най-висшите цели за живота си, като пълнота, радост, здраве, мир, благоденствие и вечен живот. Светът, със своята поквара и тъмнина, никога не може да ни осигури нещата, които само Бог може да ни предложи.

Как се приема причастие? Как ранната църква е приемала причастиято

За ранната църква причастиято е било част от храната, която са яли всеки ден. То не е било религиозна церемония, нито пък е бил необходим свещеник, за да го раздава.

И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие. - Деяния 2:46

Можем да видим, че това е било част от ежедневно им хранене, тъй като апостол Павел споменава за някакво разстройство, което е било налице в църквата в Коринт.

И тъй, когато се събирате заедно, не е възможно да ядете Господнята вечеря; защото на яденето всеки бърза да вземе своята вечеря преди другите; и така един остава гладен, а друг се напива. Какво! - 1 Коринтяни 11:20-21

Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг. Ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не бъде събирането ви за осъждение. 1 Коринтяни 11:33-34a

Тези пасажни ни показват, че те са яли хляба и плода на лозата по обикновен начин, а не религиозно. Апостолът подчертава необходимостта да се придаде на тази храна духовния смисъл, който тя трябва да има, за да може да породи живот, а не смърт.

За ранните християни е важно да говорят за смъртта на Господ и всеки от тях да се замисли за собствения си живот и да прецени пътя си с Господ. Когато човек получава предадения му хляб, той ще преживее в собствената си плът и сърце спомена за болезнената жертва, която Исус е направил за света, за да може да живее свят живот за Него. Това е храна, с която човек се храни духовно. Това не беше религиозна церемония, изпълнена с протокол и структура.

В Библията няма нито един ритуал, свързан с причастиято. Няма свещеници, които да го извършват. То е привилегия на всеки вярващ и е най-великото наследство, което Бог ни е дал.

КАК ДА ГО ПРИЕМЕМ?

Причастяваме се у дома, сами като семейство. Много пъти се събираме, за да го направим с други вярващи. Понякога се налага да го правим в самолет, в ресторант или в провинцията. Без значение къде го приемаме, Присъствието на Господ се проявява. Понякога се налага да го приема сама, защото в този ден никой не е с мен.

В някои дни ни отнема много време. Потапяме се в **поклонение** за това, което правим. Обичам да се изпълвам с кръвта Му, да пия от мъдростта Му. Всеки ден е различно преживяване.

В повечето случаи го правим сутрин, след поклонението. Друг път го правим вечер, преди да си легнем. Така мога да се наслаждавам на Неговото присъствие през цялата нощ. Но има и други случаи, когато не отделяме много време, а само толкова, колкото да сме в дълбок контакт с нашия Спасител и да продължим.

Това не е ритуал. То е живот. Животът не е планиран, човек живее и се наслаждава на прекрасните моменти, които предлага.

В църквите или в местата за уединение, където сме преподавали тази тема, поставяме елементите на входа, така че всеки да може да ги вземе, и след това се причастяваме заедно по време на поклонението или в края на службата.

В тази книга разказвам малка част от хилядите преживявания и откровения, които Господ ми даде чрез Причастието. Разказването на всички тях би отнело много токове.

Молитвата ми е да можете да получите от Господа това, което Той ни е оставил в тази чудесна вечеря, която е истинска храна и истинско питие. Хиляди животи са били преобразени, когато са влезли, за да притежават своето истинско небесно наследство.

Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него. Както живият Отец Ме е пратил, и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене. - Йоан 6:56-57

Нека да изпълним земята с поколение, изпълнено с живота на Исус!

Библиография

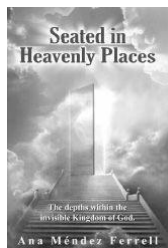
Бридж, Доналд и Файпърс, Дейвид, Причастие: Причастие: Храната, която обединява,

Bromiley, G.W., ed., Zwingli and Bullinger

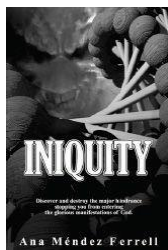
Калвин, Джон, "Институти на християнската религия", изд. от

Джей Ти Макнийл Едуардс, Джийн, Денят, в който бях разпнат

Leadbeater, C. W., La Vida Oculta de la Masoneri McDonnell, K., John Calvin, The Church, and th
Eucharist Pelikan, J. and Lehmann, H.T., eds., Luther's Works Schaff, P., ed., "The Canons and Decrees of th
Council of Trent", in Creeds of Christendom, II Tracts relating to Reformation

Книга, която ще ви отведе до дълбините на невидимото Божие царство.

Открийте коя е основната пречка, която ви пречи да влезете в славните проявления на БОГ.

Отговорите на много от трудните въпроси, свързани с духовната война. Книга, изпълнена с мъдрост и опит от генерал, участвал във войната.

Открийте стратегиите, с които да победите най-големия крадец на вашите финанси - духа на Мамона.

www.voiceofthelight.com